APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL XI, NR. 113
februarie 2009

Sindicatul din învățământ Neamț - perspective pe termen scurt

◆ **Dialog cu Gabriel Ploscă, liderul Sindicatului din Învățământ**

Domnule Gabriel Ploscă, ce activități are în program sindicatul, pe termen scurt?

- Sindicatul nostru și-a propus anumite obiective pe termen lung, dar și pe termen scurt.

Zilele acestea am avut întîlniri, cu liderii de sindicat, pe zone. Pe data de 17 februarie, la ora 17.00, a fost la Roman, pe 18 februarie la ora 14.00 a fost la Piatra Neamț. De asemenea, au avut loc întîlniri la Tașca și Tîrgu Neamț. În cadrul acestor întîlniri, informăm liderii de sindicat și, prin intermediul lor, membrii noștri de sindicat, despre negocierile salariale care au fost foarte intense în ultima perioadă, înainte ca bugetul să intre în dezbaterea parlamentului. Noi am susținut și susținem în continuare că trebuie să se acorde 6% din PIB pentru educație. Vom vedea ce va ieși din Parlament. De asemenea, este vorba de legea 221 privind majorările salariale. Nu mai vorbim de o majorare de 50%, pentru că o parte din bani i-am primit în 2008. Este vorba de aproximativ 34%. Este posibil să primim aceste majorări în două tranșe: 17% începînd cu 1 aprilie și 17% cu 1 octombrie. Vorbim de o lege care a fost aprobată de Parlament, însă depinde ce se întîmplă și cu economia. Vă dați seama că, dacă economia merge mai prost decît acum, nu mai putem vorbi de astfel de majorări. Orice om conștient realizează acest lucru.

De asemenea, îi informăm despre contractul colectiv de muncă. Sînt probleme și acolo. Negocierea a fost reluată. A fost o întîlnire între sindicate și doamna ministru, în care s-au rezolvat cererile sindicatelor de principiu. Noi nu aveam cifrele bugetului, partea ministerială nu vroia să fie de acord ca în acest contract să fie trecute lucruri care există în lege.

Trebuie să informez că deocamdată nu sînt în pericol sporurile cadrelor didactice.

Discutăm și despre plata tezelor cu subiect unic. Iată că a apărut un ordin care nu era așa cum negociasem noi, dar a fost retras. Tezele pe semestrul I vor fi plătite ca și pînă acum, însă la cele pentru semestrul II noi am cerut o majorare cu 20 - 25% a sumelor pentru orele celor implicați în această activitate.

A consemnat Marius GHEGHICI

(continuare în pag. 3)

NU-MI AMINTIȚI DE CARAGIALE

Din noaptea furtunoasă, de 1 februarie 1912, cînd a plecat să viziteze Eternitatea, am căzut, cu toții într-o dilemă: să rîdem sau să plîngem?

Nici pînă azi nu ne-am putut hotărî, fiindcă bășcălia, mitocănia, batjocura, ridicolul, fanfaronada, falsitatea, stupizenia, prostia impertinentă, oportunismul laș, ipocrizia crasă, falsitatea sfidătoare nu le-a putut lua cu el să le arunce în vreun colț de galaxie. Ni le-a lăsat moștenire ca pe o hagiografie națională, un patrimoniu al penibilului, un revers ruginit și incomod, o urmă acidă pe obrazul sulemenit, balcanico-fanariot.

Descărnată pînă la ultima vertebră, ființa noastră morală nu se mai poate camufla. Maestrul nu a intenționat să o condamne la extincție, ci doar să o rușineze de toate turpitudinile ei, crezînd în idealul satiric al lui Juvenal: "Ridendo castigat mores".

Moftul și zeflemeaua lui au intrat în panteonul valorilor naționale, creionînd un mental caracteristic, pe care-l recunoaște toată lumea dar pe care-l tratează ca pe ceva comun, obișnuit, ca o măsea stricată. Te deranjează, doare, îți miroase gura, dar eviți suferința pe care dentistul ți-ar produce-o, pe cheltuiala ta. Aproape că nu-ți pasă, cînd știi că alții au și dinții găuriți.

Maestrul a pierdut partida cu idealul moral al satirei. Carnavalul în care ne-a aruncat, cu Conul Leonida, în Noaptea Furtunoasă a Scrisorii Pierdute, nu s-a încheiat încă. Și acum ne zbuciumăm pe aceeași muzică, ne căutăm, ratînd repetat și inocent.

Din cînd în cînd pupăm toți piața endependenți sau ne îngrijorăm că se duce dracului giudețul.

Nemulțumiți de ce văd numai în curtea vecinului, miticilor postdecembriști nu le convine să-și amintească de Caragiale.

Vă salutez, MITICĂ

Schimb de experiență în Franța

Personal am avut deosebita ocazie să particip, alături de profesori din Franța, Belgia și Turcia, la o vizită de studiu, cu titlul „Validation des aquis dans l'enseignement supérieur français", desfășurată în perioada 19 - 23 ianuarie 2009 la centrul SUDES din cadrul Universității Lille1, Franța. Aceasta face parte din programul de formare continuă „învățarea pe tot parcursul vieții," oferit de Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale.

Activitățile au fost coordonate de către doamna Martine Carette de la Université de Lille 1 - SUDES și de către Jean-Marie Filloque din cadrul Université de Bretagne Occidentale, Brest.

Pe durata celor 5 zile de lucru, caracterizate printr-o activitate intensă, dinamică și interactivă, am aflat numeroase noutăți despre sistemul de educație din Franța, despre formarea profesională și învățarea pe tot parcursul vieții, exemplul francuzesc oferindu-ne posibilitatea de a emite comparații, analize și judecăți. Teritoriul actual al Franței este împărțit în 22 de regiuni administrative, fiecare avînd propriile legi socio-administrative și propria politică de dezvoltare regională. Toți salariații (angajații) au obligația de a urma cursuri de formare continuă, formare profesională. Fiecare angajat este obligat ca pe parcursul unui an calendaristic să realizeze un număr de 20 de ore de formare profesională.

Legislația cu caracter general acordă autonomie fiecărei universități. La momentul actual, Franța are 84 de universități, care oferă pregătirea pentru numeroase specializări din domeniile de licență și masterat.

Actele de studii (diplome, certificate profesionale, titluri profesionale) sunt emise de către trei ministere: Ministerul Educației Naționale, Ministerul Muncii și Ministerul Afacerilor sociale.

În vederea echivalărilor și recunoașterii competențelor (experiențelor) dobîndite, candidatul își întocmește un dosar (portofoliu) care este evaluat de către o comisie formată din cadre didactice universitare de prestigiu, cu bogată experiență în domeniu și în cercetare. În funcție de profil/specializare, din comisii fac parte reprezentanți ai diverselor instituții publice, întreprinderi, agenți economici etc. Evaluarea dosarului vizează atît competențele personale, cît și competențele profesionale, dar mai ales experiența acumulată în decursul timpului. Astfel, de cele mai multe ori, se impune și o probă practică. Hotărîrea juriului rămîne definitivă și nu poate fi contestată.

Un rol foarte important în procesul de validare a competențelor acumulate îl are persoana care consiliază pe candidat înainte ca acesta să-și întocmească dosarul.

Université des Sciences et Technologie de Lille, prin Centrul pentru formare continuă SUDES are următoarele atribuții: răspunde cu politica de evaluare și echivalare a diplomelor, certificatelor din sectorul educațional, coordonînd procesul de VAE din regiunea de Nord a Franței.

Am avut posibilitatea de a intra în contact direct cu reprezentanți ai instituțiilor de învățămînt din Franța, Belgia și Turcia, de a descoperi instrumente noi de lucru, ce vor putea fi adoptate și adaptate la specificul învățămîntului românesc.

În urma acestei vizite de studiu am găsit răspunsuri pentru anumite întrebări din domeniul asigurării calității în educație și întrevăd posibilitatea de a crea structuri de colaborare care să valorizeze experiența dobîndită.

Drd. MIHAI FLOROAIA

De rîsul cureilor

VIVA SIMONA SENSUAL!

Încep prin a vă mărturisi că mă duc în fiecare zi la școală ca să-i mint pe copii. N-am simțit niciodată ca acum, cu atîta forță asta, nici măcar pe vremea dictatorului (și cine mă cunoaște știe că nu mă număr printre nostalgici).

La Cultură civică le spun că, odată promulgată de către Președinte o lege și publicată în Monitorul Oficial, ea devine efectivă în 24 de ore și copiii mă întreabă:

- Dar legea majorării cu 50% a salariilor profesorilor, votată în unanimitate de Parlamentul României, pe 27 sept. 2008, de ce nu-i respectată?

La Logică le spun că un raționament valid este acela care adevărește faptul că din premise adevărate rezultă o concluzie adevărată, iar ei mă întreabă:

- Dacă toți „intelectualii" au făcut o facultate, de ce magistrații au o leafă de 340 mil., iar profii de 40 de ori mai mică?

La Psihologie le spun că empatia, adică proprietatea de „a te pune în locul celuilalt" este necesară tuturor, dar este obligatorie pentru actori și profesori și atunci mă întreabă:

- Asta înseamnă că toată clasa politică de 19 ani încoace urăște școala?

La Economie le predau faptul că există și concurență loială, iar ei mă întreabă:

- În ce țară, Doamna?

La Filosofie le spun că Stagiritul consideră drept criteriu al dreptății MERITELE, iar ei, obosiți de-atîtea minciuni, răspund blazați:

- I-auzi! (și astea-s două cuvinte).

Doar de dragul exercițiului utopic (vezi gr. utopos = „fără loc"), ar trebui ca cineva dintre diriguitori să-și imagineze cum ar arăta toate școlile fără toți profesorii....asta dac-am fi fost măcar o dată în stare să le arătăm tuturor, măcar un an.

Dar te pomenești că în cinismul practicat de ei, ar zice că n-ar fi nici un bai, cum n-a fost nici cînd la învățămînt a fost numit un ministru-inginer de pavele, la cultură un psihiatru, la finanțe un metalurgist și la sănătate un economist...

În România, judecătoarele au voie să conducă bete sau să pozeze goale pe birou, procurorii au voie să se scălîmbăie pe You Toube îmbrăcați în „zeghe", iar aviatorii au un spor de peste 50% din magistrala leafă pentru... cosmos (după cum am fost informați în ultimele săptămîni de la posturile TV).

Profesorii au și ei voie: să înghită praf de cretă 35 de ani, să lingă zilnic niște caiete îmbîcsite de microbi, să fie umiliți de toți cei care vin „în control" și, mai nou, să fie bătuți în școală de elevi și părinți, sau tăiați cu sabia în timpul orei de religie de vreun dezaxat al străzii, fără să-i pese prea tare nimănui...

Dar de ce m-aș mira, dacă emisiunile din care învață tinerii noștri au sărbătorit-o pe 15 ian. 2009 pe Simona Sensual și nu nașterea Luceafărului poeziei românești - Mihai Eminescu!?

Dacă aș mai putea practica naivitatea, aș întreba a o mia oară: „De ce ne urîți așa de mult?", dar pentru că am îmbătrînit, vă întreb doar atît: „Pînă cînd, Domnilor?"

Și ca să nu vă mai suprasolicit neuronii, vă dau un sfat practic: dacă vreți să scăpați de toți profesorii credincioși școlii și calificați și titulari, atunci asumați-vă riscul de a intra în istoria contemporană a României și...împușcați-ne, iar noi vă promitem c-o să ne doară mult mai puțin!

P.S. Pentru cei cu sub 50 de cărți citite, reamintesc faptul că această rubrică a rămas de la înființare și pînă azi doar un biet pamflet, dacă îngăduiți argumentul metafizic: „...mușchiul umorului este creierul!"

Viespea DIDA

În acest număr: ◆ Mitropolitul Visarion Puiu - la Roman ◆ Iadul etic, iadul estetic ◆ Un sindicat al pensionarilor din învățămînt ◆ Anul Einstein ◆ Interviu cu profesorul George Grigorică ◆ Adunarea generală a învățătorilor din Neamț ◆ Revista presei literare ◆ Școala nemțeană, azi ◆ Înapoi la Dragobete! ◆ Antologia revistei Apostolul: Grigore Vieru.

PRIMĂVARA SPERANȚELOR NOASTRE

După fiecare schimbare la vîrf apar inevitabilele întrebări: "Va fi mai bine, va fi mai rău?"

Și cei care adresează întrebările cu voce tare și se așteaptă la un răspuns și cei care se întreabă doar în gînd, așa că pentru ei, sîntem călăuziți de speranță.

Pentru noi, oamenii de la catedră, mai bine înseamnă o politică educațională care să nu zăpăcească sistemul de învățămînt și care să corespundă intereselor celor care au datoria să instruiască și să educe, celor care beneficiază de educație și de instrucție.

Din discursurile oamenilor politici am înțeles că vor fi modificări în sistemul de învățămînt. Dacă modificările vizează și mult trîmbițata salarizare, cadrele didactice încep să spere că, dacă la pasiunea pentru meseria aleasă se va adăuga și o motivație pecuniară, poate se va face ceva mai multă carte în școli.

Tot pe linia declarațiilor care aduc speranță se înscrie și intenția unora de a se ocupa în mod deosebit de problemele învățămîntului preuniversitar, de reabilitarea școlilor din mediul rural, care au o reală nevoie de ajutor.

Speranța noastră se îndreaptă și către cei care au în administrație unitățile școlare. Aceștia, în loc să meargă pe unde pot deschide "uși" pentru a ajuta directorii, care de multe ori nu sînt după chipul și asemănarea lor, stau în unitățile școlare și constată că ploaia pătrunde cu ușurință prin acoperișuri și tavane, că instalațiile electrice îmbătrînite nu numai că nu suportă modernele mijloace de informare, ci constituie un adevărat pericol pentru elevi, sau că banala folie de plastic nu poate înlocui geamurile.

Sînt cîteva aspecte care ne motivează să fim mai optimiști. Din motive lesne de înțeles nu am amintit nimic din ce s-ar putea să ne îngrijoreze, pentru a nu umbri speranțele unei primăveri timpurii 2009.

Dacă scopul discursurilor privind învățămîntul românesc este revigorarea lui, atunci este vorba chiar de vești bune și de... speranțe.

Prof. Valerian PERCĂ

Unde s-a rătăcit INTERESUL NAȚIONAL?

La întîlnirile cu electoratul (vezi cadre didactice) în lunile octombrie și noiembrie, ni se promitea că noul pachet legislativ va fi prioritate națională. Cine ar fi crezut că după alegeri se va schimba ceva sau că marea masă a profesorilor va putea fi manipulată, se înșela. Noi, "marea masă" din învățămînt, considerăm că este inadmisibil ca, după negocieri lungi și dificile cu partenerii sociali pe marginea unei legi ce a fost adoptată de parlamentari (în unanimitate), promulgată de Președintele României- să ia o turnură cu 360 grade, pe baza unor motivări pe care noi le considerăm puerile. Noi, cei din învățămînt, mai credem că sîntem "interes național" și că ni se va acorda importanța cuvenită.

Așteptăm cu nerăbdare ca pachetul legislativ al educației să fie completat cu o nouă lege a salarizării din învățămînt, cu cele două componente esențiale- una legată de progresul în carieră, iar cealaltă ține de progresul școlar- pentru a fi acordat diferențiat (sau preferențial după interesul directorului), astfel încît dascălii tineri să fie motivați să intre în sistem și nu să-l abandoneze.

Credem în continuare în promisiunile făcute de aleșii noștri iar dacă speranțele noastre vor fi înșelate, vom ști cum să-i sancționăm.

Dacă promisiunile nu vor fi realizate, să nu ne mai mirăm de ce colegii noștri tineri părăsesc sistemul și nu vom reuși pe viitor să avem generații mai bine educate și instruite.

Prof. Gabriela ALEXA
LPS Roman

BUGET NOU- PRIORITĂȚI VECHI

Învățămîntul românesc s-a transformat în anii reformei într-o adevărată scenă de luptă cu două tabere: școala- prin reprezentanții sindicatelor și Ministerul, fie al Educației, al Instrucției, al Cercetării și mai nou al Inovației. Un domeniu, precum educația, cu misiunea educației și instrucției temeinice, a dovedit de fiecare dată că nu are un mare potențial conflictual și că se poate transforma într-o forță socială redutabilă.

Și iată ce i-au fost oferite de către cei care au guvernat destinul: salarii mizere, condiții de lucru dificile, o școală rurală la limita supraviețuirii, o reformă lipsită de finalitate, un statut social ingrat pentru cadrele didactice, frustrări de toate tipurile- un sistem care își transformă oamenii în victime. De fiecare dată, punctul incandescent al conflictului l-au constituit banii din învățămînt sau lipsa lor și dascălii au înțeles un lucru simplu: dacă nu se vor manifesta în stradă, cu greu vor obține ceva de la guvernanți. Și anul acesta învățămîntul va primi 6% din PIB. Dar salariile cadrelor didactice? Mai discutăm după 15 aprilie 2009. Dar, lăsînd la o parte salariile promise și neonorate, problemele educației sînt tot atît de multe și complicate, încît noul buget nu va rezolva peste noapte ce nu s-a făcut în zeci de ani. Nu ne putem închipui că doamna Andronescu va fi în postura unui magician care va schimba lucrurile cu bagheta ei fermecată. Poate că și-ar dori, dar, din păcate, nu trăim în lumea basmelor. Este o operă grea, de edificare, care reclamă strategie și decizie. E timpul ca învățămîntul românesc să intre în normalitatea europeană la care are dreptul, să devină prioritate a echipei politice ce a venit la guvernare. Într-o lume cu tot mai mulți, cu demnitari putred de bogați- pentru miniștri care se rotesc la patru ani- pentru noi- oameni ai învățămîntului românesc- singura șansă pentru milioanele de inteligențe vii este educația. Tot în educație stă și speranța renașterii morale a lumii românești. Cei care se află în fruntea educației, acum și în viitor, au o mare responsabilitate în fața societății și în fața propriei conștiințe.

Prof. Gabriela PETCU
LPS Roman

MITROPOLITUL VISARION PUIU - LA ROMAN

"Știut este tuturor cît de mult ne place să ne răscolim trecutul, reflectînd asupra clipelor plăcute, ca și a suferințelor din viață.

De vreme ce, din voia lui Dumnezeu, am avut și rosturi felurite în slujba Bisericii Sale, voi căuta să dau cîteva jalonări celor ce ar dori să-mi cunoască truda pusă în acele servicii".

Așa își începea amintirile trecutului, așternute în scris, un mare ierarh al neamului românesc, un neobosit luptător și apărător al credinței creștine și al unității poporului român- Mitropolitul Visarion Puiu, de la a cărui naștere se împlinesc anul acesta 130 ani și 45 de ani de la trecerea sa în neființă.

Născut la 27 februarie 1879 în Pașcani, într-o casă a Căilor Ferate din spatele Atelierelor, lîngă vechea școală, făcea parte dintr-o familie cu mare credință în Dumnezeu.

Tatăl său, Ioan Puiu, a fost fiul preotului Ioan Puiu, din comuna Girov, județul Neamț, iar mama, Elena, fiica lui Neculai și Ecaterina Miron, negustori din orașul Roman.

A urmat trei ani învățătura primară la școala primară mixtă a Căilor Ferate din Pașcani, clasa a IV-a terminînd-o la Școala nr. 3 de stat din Roman.

În zona Pașcanilor a văzut întîia oară deosebirile dintre atîtea neamuri creștine și evrei, aici a văzut deosebirile religioase dintre ortodocși, catolici, armeni și evrei, aici a văzut, de vreo trei ori pe regele țării, Carol I, cu primirile împodobite pe care i le pregăteau nemții stației și Atelierele Căilor Ferate din Pașcani.

A avut norocul să înceapă învățătura cărții cu metode pe care foarte tîrziu le-a văzut introduse în școlile noastre de stat prin țară, a început a cunoaște lumea împestrițată și atîtea obiceiuri felurite de viață, trăind cumplite contraste de viață. Și dacă, peste toate impresiile și influențele, a prețuit stările vieții poporului românesc, cu toate întîrzierile lui, aceasta se datorește lecțiilor și lămuririlor pe care i le dădeau mereu părinții săi, în serile și în zilele slobode și pentru dînșii, ca niște foști învățători de școală română.

A crescut într-un mediu curat spiritual, profund religios, de care și-a adus de multe ori aminte cu multă duioșie în însemnările sale. Mama sa a avut o contribuție esențială în păstrarea rîndurilor bisericești, îngrijindu-se ca cei trei fii ai săi: Visarion, Iancu și Costică să asculte cu evlavie rugăciunile și sfaturile preoților și ale părinților.

În toamna anului 1888,

Visarion Puiu a părăsit școala "nemțească" particulară de la Pașcani, trecînd la o școală de stat din orașul Roman.

Romanul era orașul anilor de copilărie ai mamei sale și anilor de învățător ai tatălui său.

Prima oară a văzut Romanul într-o zi de 6 august, cînd în acest oraș avea loc un vestit iarmaroc anual. Cu acest prilej, i s-a arătat și localul școlii primare de băieți nr. 3, în care urma să termine clasa a IV-a, lucru ce l-a bucurat mult deoarece localul era mai mare și mai impunător decît școala modestă a nemților din Pașcani.

Tot atunci, tatăl său l-a dus pînă la Episcopia Romanului, unde l-a impresionat mult și clopotnița Precistei- Mari, cu enormul edificiu al spitalului, apoi cel vecin, al seminarului "Sf. Gheorghe".

După terminarea clasei a III-a la Pașcani, mama sa l-a readus la Roman și a fost primit, pe temei de examen (pentru că venea de la o școală particulară) în clasa a IV-a, condusă de însuși directorul școlii: Teodor Petrescu, om domol și bun, dar în același timp și autoritar, avînd cea mai liniștită clasă, fără să folosească pedepse.

A stat în gazdă la doamna Catinca Mihăilescu, o văduvă religioasă, ce locuia pe strada Ștefan cel Mare, peste drum de școala profesională de fete și mergea deseori duminica la biserica Precista Mare, unde oficiau preotul bătrîn Radu și unul mai tînăr, Ilie Gavrilescu. Acest lucru îi bucura mult pe părinții săi. La această gazdă a stat pînă în martie 1889, cînd tatăl său, îmbolnăvindu-se grav de reumatism, iar Căile Ferate ale companiei nemțești urmau să treacă în proprietatea statului român, s-au mutat cu totul de la Pașcani la Roman.

Au urmat apoi doi ani foarte grei și neplăcuți, deoarece tatăl rămăsese fără serviciu, gospodăria cu trei băieți de crescut era săracă, iar încercările de a urma cursul gimnaziului au fost zădărnicite de îmbolnăvirea sa de tifos repetată.

Prof. Carmen- Elena DIACONU
L.P.S. Roman

Note de lector: (2)

IADUL ETIC, IADUL ESTETIC

de Adrian ALUI GHEORGHE

(urmare din numărul trecut)

Nu lipsesc nici analizele succinte dar la obiect asupra realităților care ne înconjoară și, nu de puține ori ne sufocă („Lumea nu evoluează, lumea bălțește"). În fond, Adrian Alui Gheorghe, prin tot ceea ce a scris s-a considerat și este un poet în agora („Dacă nu ai opinie și atitudine față de ce se întîmplă în jurul tău, nu trăiești igienic"). Cu umor, cu ironie, uneori ajungînd la cotele sarcasmului, amendează tot ceea ce contravine normelor morale de conviețuire, mai ales cînd este vorba despre „civismul artistului, în calitatea sa de model pentru ceilalți din jur..." Chiar dacă vehemența este prezentată cu ajutorul „instrumentelor" din arsenalul „blestemelor" argheziene, în text dau bine, au autenticitate: „...conștiința să-i foarfece, să-i chinuie, să-i biciuiască pe dinăuntru. Să-i fugărească, să-i înece cu propriul scuipat. Să-i facă să doarmă sub pat, pîinea să li se facă bolovan în gură. Să-i latre și găinile, pînă și cîinii vagabonzi să se ascundă la vederea lor, să refuze să-i muște. Să-și confunde mîna stîngă cu mîna dreaptă, cuvintele să li se facă viermișori sub limbă..."

Aproape toți cei care l-au intervievat s-au oprit asupra cîtorva probleme: generația '80, starea literaturii actuale și pătrunderea în marea familie a literaturii universale, relația provincie-centru în viața artistică, statutul scriitorului acum și în viitor, relația artă-politică, succesul în artă, clasificările în domeniul artei etc.

Urmare a acestor provocări, răspunsurile nu sunt deloc de neglijat. Pot fi descoperite definițiile atribuite unor concepte sau simple afirmații: absolutul („E credința că fiecare gest, fiecare ieșire din curtea casei declanșează o aventură a ființei cu un final imprevizibil."), curajul estetic („marca personală a fiecărui autor"), postmodernismul („un produs european sau american «second hand»"; „Postmodernul este un modern care a înțeles, în sfîrșit, simbolismul..."), critica (realizată „de critici care scriu despre cărți fără să le citească, fără să mai citească ceva"), poezia („poezia trebuie ascunsă, să o cauți numai cine crede că poate rezona cu ea"; „Poezia, ca orice artă în general, reprezintă foaia de temperatură a unei epoci, a lumii în procesul ei de tîrîre spre un orizont presimțit, niciodată atins."); „terapeutica prin poezie"; poetul; publicistica sa; pagini străbătute de un lirism aparte, precum și cele pline de un umor autentic, suculent, în maniera „megieșului"său de la Humulești; problema existenței intelectualului, a artistului din provincie („...e o adevărată aventură /sau nebunie?!/ să trăiești și să reziști în provincie..."); nu este uitat nici politicianismul („Destinele noastre sunt dirijate de niște păpușari netrebnici, proști, meschini și veroși, care joacă țonțoroiul peste capetele noastre rămase într-o expectativă păguboasă."). Nimic nu scapă ochiului atent al scriitorului și nici prilejul de a stigmatiza impostura cu ajutorul cuvîntului care provoacă înțepătura discretă, fină dar sigură, precisă, în final, rezultînd o radiografie a felului de a fi al românului, alcătuită din „...elementele care țin lupta dintre general și particular în țara noastră într-o formă plină de «vesel dramatism»"(v. pp. 234-235, merită citite)

Cititorul este condus, prin discursul acestei cărți, cu grijă, mai ales ca să nu abandoneze lectura. Nu de puține ori i se adresează direct, introducînd anumite sintagme, adevărate leit-motive („vorba părintelui Baștavoi", „matematica ne dă să mîncăm, iar poezia ne învață să trăim"; „abia de iese din «oul nedogmatic» patern" sau anumite ziceri parcă desprinse Creangă), introduce unele snoave mai vechi sau mai noi, puse pe seama unor prieteni sau colegi de breaslă, anecdote spumoase, vizînd prostia, lipsa de cultură, totul spus într-o limbă fără cusur, cu talentul și harul celui care, după cum mărturisește, a trudit mult și cu folos, fie că a realizat „o carieră de cititor" sau una de scriitor, care a scris „cîteva cărți (texte) cinstite, citibile...", călăuzit de Borges: «Nu mă laud cu cărțile care le-am scris, mă laud cu cărțile pe care le-am citit.»".

Încă o mențiune: am citit aproape toate interviurile și anchetele incluse în acest volum la vremea publicării lor în reviste, precum și textul cu care se încheie cartea („Pipa domnului Smith sau Deriziunea care ne mănîncă"), eseu cunoscut deja dintr-o carte anterioară a autorului, dar acum, cînd sunt la un loc, așezate nu în ordinea publicării în reviste, ci conform unei tematici, e altceva. Cartea oferă, celui ce va duce lectura pînă la capăt, concepția autorului despre lume, despre viață, despre artă, în general, și despre literatură, în special, care face, ar trebui să facă, parte din existența noastră. Este o imagine, cu lumini, dar și cu umbre, a societății românești din ultimii șaizeci de ani. Nu-i puțin lucru.

Și cîte nu ar fi de menționat și de citat din această splendidă carte scrisă cu har și meșteșug! Ne oprim citînd o frază din finalul volumului, o concluzie pe cît de adevărată, pe atît de amară: „Deriziunea e sosul în care înotăm în căutarea punctelor cardinale tot mai mișcătoare, mai relative în universul nostru. Busola a fost ascunsă. Sau a fost furată?"

Constantin TOMȘA

Sindicatul din învățămînt Neamț - perspective pe termen scurt

(urmare din pag. 1)

Mai sînt și alte aspecte pe care doriți să le transmiteți în cadrul acestor întruniri?

- Încercăm să atragem fonduri către sindicat prin cei 2% din impozitul plătit de fiecare contribuabil și care pot fi redirecționați către diverse organizații. Noi am încercat acest lucru încă de acum 2 ani, însă rezultatele au fost sub așteptări. Trebuie să ne implicăm mai mult noi, cei din birou. Dacă banii vin spre sindicat este o direcție foarte potrivită, pentru că, pînă la urmă, sindicatul este cel care îi reprezintă pe colegii noștri din școli.

- Ce alte acțiuni sînt pregătite?

- Urmează și o competiție sportivă, Cupa Sindicatului din Învățămînt la șah. Fazele zonale se vor desfășura pe 21 februarie la Piatra Neamț și Roman și pe 1 martie la Tîrgu Neamț. Apoi va fi faza județeană la Piatra Neamț, la finalul căreia se va înmîna și o cupă. Primii 3 care cîștigă pe zone se califică la faza județeană. Am gîndit că, fiind perioadă de iarnă, și cum în general colegii noștri joacă cu plăcere șah, să venim în întîmpinarea lor cu această competiție.

De asemenea, avem acțiunile de formare pe teme legate de negocieri, comunicare și tehnici de negociere. Aceste teme sînt foarte importante pentru toți liderii noștri de sindicat. Nu cred că mai este cazul să subliniez de ce. Aceste acțiuni de formare vor fi organizate, împreună cu Inspectoratul Școlar, pe zone. Va fi cîte o zi pentru Piatra Neamț, Roman și Tîrgu Neamț. Aceste acțiuni se vor derula sîmbăta, în a doua jumătate a lunii martie. Dacă nu vom reuși să finalizăm activitatea în luna martie, o vom continua și în prima săptămînă din luna aprilie.

- Este o perioadă destul de agitată în ceea ce privește sistemul de învățămînt...

- Participăm la toate activitățile care privesc mișcarea personalului didactic. S-au derulat deja etapele în care s-a aprobat continuitatea în activitate a unor colegi care urmau să se pensioneze, dar conform statutului, dacă îndeplinesc condițiile din articolul 128, legea 128, adică au gradul I și performanțe deosebite, pot continua pentru încă 3 ani activitatea. Acum sîntem în plină desfășurare a procesului de evaluare pentru acordarea gradației de merit. Vreau să subliniez, în acest context, faptul că noi colaborăm foarte bine cu Inspectoratul Școlar. Există o transparență în toate deciziile care se iau. Avem comisii paritare săptămînal, pentru că aceste întruniri dese ale comisiei sînt impuse și de metodologiile pentru activitățile de mișcare a personalului didactic și, desigur, ne întîlnim mai întîi în comisii paritare pentru a discuta, pentru a cădea de acord asupra unor principii care apoi sînt aprobate în Consiliul de Administrație al ISJ.

- Aveți în vedere atragerea de fonduri europene?

- Pe 28 februarie preconizăm că va avea loc întrunirea Consiliului Județean al Sindicatului, în cadrul căruia lansăm două proiecte pe care dorim să le realizăm. Unul se referă la formarea personalului didactic, a liderilor de sindicat. Cel de al doilea proiect se referă la educația timpurie. Prin aceste proiecte și atragerea de fonduri, sperăm să îmbunătățim baza materială a unor școli, dar chiar și a sindicatului.

În același timp, încercăm să fim parteneri la un proiect mai mare al Federației Sindicatelor Libere din Învățămînt prin care se urmărește acreditarea pe o activitate de formare, în urma căreia se pot acorda și credite. Noi, ca parteneri, trebuie să facem dovada unor resurse materiale și umane. Trebuie să dăm aceste date, iar după verificarea lor, vom deveni formatori la Neamț.

Dorim să realizăm o dezbatere legată de finanțarea unităților școlare din învățămîntul preuniversitar din județele pilot. Ne-am dorit să realizăm această activitate în luna martie sau aprilie.

- Nu este Neamțul județ pilot de prea mult timp?

- Acest proiect cu județele pilot este lansat din toamna anului 2004. Între timp, pe lîngă cele 8 județe incluse inițial în proiect, au mai venit încă 6. Se dorește ca acest lucru să se generalizeze. Nu cred că există drum de întoarcere. Acesta va fi drumul, descentralizarea învățămîntului. De fapt, se dorește descentralizarea deciziei, a răspunderii: fiecărei școli să i se dea o sumă calculată pe baza unor indicatori și fiecare școală să se gospodărească așa cum știe ea mai bine. În același timp, să își asume și responsabilitatea.

- Puteți să ne oferiți detalii legate de biletele de odihnă și tratament?

- Avusesem surpriza să descopăr că biletele de odihnă erau scoase. Am făcut demersuri, s-a discutat inclusiv cu ministrul Muncii, cu alți responsabili din minister și am reușit să reintroducem biletele de odihnă. Se vorbește că din bugetul total acordat pentru aceste bilete, 10% va fi pentru cele de odihnă. În ce privește biletele de tratament, și aici se vorbește de o micșorare a numărului de zile la 14 sau la 15. Vom încerca să determinăm ca în metodologia de acordare a acestor bilete să fie o prevedere care spune că se acordă proporțional cu numărul de potențiali beneficiari.

Pentru că aceste bilete nu vor fi îndestulătoare, pentru a veni în sprijinul colegilor noștri am contractat cu firme stațiunea Albena din Bulgaria la un preț convenabil. Chiar dacă la un preț mai mare, pentru familiile care au copii sub 12 ani se acordă anumite facilități. Spre exemplu, primul copil nu plătește, iar al doilea plătește doar 50%, iar condițiile sînt excepționale. Practic, am redus prețul acestor bilete cu aproximativ 20%. Comisionul, care ar fi trebuit plătit la agențiile de turism, dacă nu aveam acest contract, a dispărut. Dar colegii noștri se hotărăsc greu, nu avem educația de a ne planifica un concediu din timp. Noi așteptăm înscrieri pentru aceste bilete pînă la 15 aprilie. Mai avem o altă ofertă pentru Grecia. Contractul pentru Albena este încheiat de sindicatul din Neamț. Dacă noi vom avea bilete în exces, le vom da și colegilor din alte județe.

- Care vor fi relațiile cu celelalte organizații sindicale?

- Vom avea în mai-iunie un schimb de experiență și cu alte confederații sindicale.

Trebuie să mai purtăm discuții și cu Inspectoratul Școlar pentru a vedea ce organizăm pe 5 iunie. Prin lege, pe 5 iunie este Ziua Învățătorului. Dar, ministerul este cel care ar trebui să dea tonul la aceste manifestări. Anul trecut nu s-a întîmplat acest lucru. Noi am așteptat să vedem ce se întîmplă, ce se va organiza și nu s-a întîmplat nimic. Noi am organizat Ziua Mondială a Educației. Anul acesta dorim să ne implicăm mai mult, poate vom urni lucrurile.

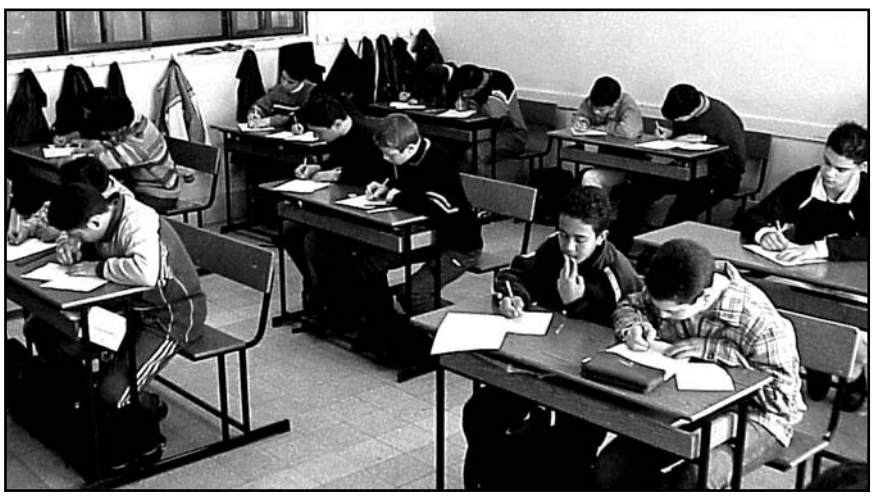

DE CE UN SINDICAT AL PENSIONARILOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT?

Simplu. Pentru că noi, dascălii, avem un specific al nostru. Pentru că noi am făcut parte pînă la pensie, dintr-un Sindicat Liber al Lucrătorilor din Învățămînt și pentru că noi vrem să continuăm și în această nouă ipostază a existenței noastre, în linii mari, aceleași obiective și deziderate pentru care s-a înființat acest larg Sindicat al Lucrătorilor din Învățămînt.

Un Sindicat al Pensionarilor din Învățămînt nu înseamnă un sindicat frondist, față de celelalte categorii de pensionari, nu înseamnă o rupere de larga mișcare sindicală, ci, mai ales, o identificare și definire a specificității noastre.

Sindicatul nostru își propune să preia, an de an, promoțiile de sindicaliști, ce vor ieși la pensie din Sindicatul Liber al Lucrătorilor din Învățămînt, cu exprimarea liberă, necondiționată, a opțiunii lor, astfel contribuind nu numai la creșterea numerică a sindicatului, ci și la întărirea lui, ca forță de exprimare și afirmare pe plan social, civic și cultural.

Și pentru că noi dispunem altfel de bugetul nostru de timp ne vom propune activități și acțiuni specifice, de largă cuprindere și cu o putere de influențare, mai ales pe plan afectiv și ideatic a comunității pe linia păstrării tradițiilor noastre spirituale și culturale, a experienței învățămîntului românesc, a gospodăririi și organizării vieții și activității comunității mai aproape și în concordanță cu aspirațiile și dorințele oamenilor.

Vom păstra și dezvolta relațiile cu celelalte categorii de pensionari și vom încerca să venim în sprijinul colegilor noștri, să dăm curs inițiativelor bune, dar să și luăm poziție față de unele tendințe voite de defăimare, denigrare a învățămîntului și școlii românești și mai ales, a slujitorilor ei. În acest sens s-a organizat un comitet de inițiativă format din Amaicei Gheorghe, Vadana Gheorghe, Corneanu Ștefan, Antonovici Constantin, Baroi Constantin, Săilă Vasile, Vasilca Dumitrița, care a organizat în ziua de 5 februarie 2009 ora 12,00, în Sala de festivități a Liceului de Artă, Adunarea de Constituire a Sindicatului Pensionarilor din Învățămînt Neamț.

La adunarea de constituire au participat 36 din cei 54 de solicitanți, prin adeziuni semnate, pentru înființarea Sindicatului Pensionarilor din Învățămînt Neamț.

În această adunare de constituire s-a prezentat Proiectul de Statut, articol cu articol, proiectul de obiective și activități, iar în partea a doua s-au ales structurile de conducere.

Consiliul de Conducere al Sindicatului Pensionarilor din Învățămînt cuprinde 7 membri, după cum urmează:

Președinte - Antonovici Constantin
Vicepreședinte - Corneanu Ștefan (purtător de cuvînt)
Vicepreședinte - Baroi Constantin
Secretar - Săilă Vasile
Trezorier - Stupcanu Maria
Membri: Terbescu Dumitru; Cozma Haralambie
Cenzor - Davidescu Daniela

Adunarea de constituire a validat constituirea și denumirea sindicatului, Proiectul de Statut, Proiectul de program și Comitetul de Conducere, împuternicindu-l pe dl. Antonovici Constantin să facă toate demersurile legale pentru obținerea personalității juridice a sindicatului.

Folosim acest prilej pentru a-i informa pe colegii noștri pensionari, care doresc să se înscrie în Sindicatul nostru, că ne pot contacta la tel. 0233/228262 sau pot solicita direct adeziuni și informații la imobilul Asociației Învățătorilor din Piatra Neamț, str. Mihail Sadoveanu, nr. 21, unde funcționează și sediul sindicatului nostru.

În atenția noastră va sta creșterea numerică a sindicatului nostru, înființarea de filiale în zonele Roman, Tg. Neamț, Valea Muntelui, Bicaz și corelarea activității noastre cu cea a S.L.L.I. Neamț.

Prof. Ștefan CORNEANU

2009 - AN ANIVERSAR ALBERT EINSTEIN (II)

● 130 DE ANI DE LA NAȘTERE
● 90 DE ANI DE TEORIA RELATIVITĂȚII GENERALIZATE

(urmare din numărul trecut)

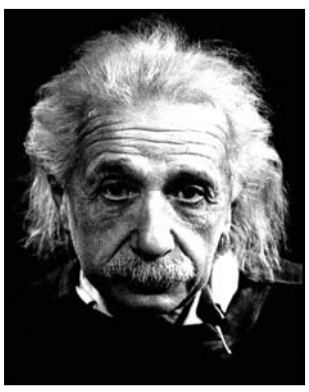

Nu și-a scris cărți autobiografice. La vîrsta de 67 de ani scrie primul eseu autobiografic, unde n-a pomenit aproape nimic despre viața lui personală, eseul fiind consacrat aproape în totalitate ideilor sale științifice.

Despre perioada de la E.T.H. scrie:"Am avut profesori excelenți, astfel încît aș fi putut căpăta o educație matematică într-adevăr profundă. Totuși, am lucrat cea mai mare parte a timpului în laboratorul de fizică, fascinat de contactul direct cu experiența."

În anul 1905 Albert Einstein publică 3 articole de importanță crucială în domeniul fizicii în Annelen der Physic - vol. XVII.

În primul articol demonstează că mișcările haotice ale unor particule aflate în suspensie într-un lichid constituie o funcție măsurabilă și predictibilă a cineticii moleculare. Aceasta a servit drept dovadă virtuală a existenței moleculelor - iar experimentele de mai tîrziu vor confirma calculele lui Albert Einstein.

Tot atunci îi este acceptată teza de doctorat de către profesorul Alfred Kleiner, de la Universitatea din Zürich. Fundamentul tezei de doctorat a fost un experiment de chimie - soluție de zahăr - difuzia moleculelor de zahăr în apă va produce o presiune, care poate fi măsurată prin introducerea unei foițe subțiri în soluție, ce va fi lovită de moleculele de zahăr.

Einstein a elaborat o teorie despre acest proces, prin care a putut determina atît mărimea, cît și numărul moleculelor de zahăr din soluție. Calculul inițial al lui Einstein pentru acest număr, publicat în 1906, conținea o greșeală, astfel obținuse numai 2,1 x 10. Cînd a corectat greșeala, cîțiva ani mai tîrziu, numărul s-a dovedit mai apropiat de numărul obținut experimental: 6,022 x 10 molecule/mol.

În al doilea articol, Albert Einstein arată că un proces natural fundamental este implicat în remarcabila ecuație a "radiației corpului negru" susținînd că poate demonstra că lumina însăși este un flux de particule de energie calculabilă folosind numărul numit "constanta lui Planck" (termenul de foton, pentru particulele de lumină fiind inventat mai tîrziu) - confirmarea experimentală a venit peste un deceniu, pentru lumina vizibilă și pentru acest articol Einstein a primit Premiul Nobel în 1921.

Al treilea articol - "Despre electrodinamica corpurilor în mișcare" - reprezintă prima expresie a ceea ce ulterior avea să devină Teoria relativității restrînse einsteiniene.

Teoria Relativității a fost elaborată de Einstein în timpul primului război mondial, cînd condițiile nu erau propice experimentelor științifice. Einstein consideră gravitația, în 1915, nu doar o forță, ci ca o distorsiune a spațiului-timp, produsă de masa și energia pe care acesta le conține. Obiectele încearcă să se miște în linie dreaptă, în spațiul-timp, dar, deoarece acesta este curbat și răsucit, traiectoriile lor par să fie îndoite. Pămîntul încearcă să se miște în linie dreaptă în spațiul-timp, dar curbura produsă de masa Soarelui îl obligă să se miște după un cerc în jurul astrului.

Această teorie a putut fi verificată în 1919 de o echipă britanică, cu ocazia eclipsei totale din 29 mai, de lîngă coasta Camerunului. Măsurătorile făcute de astrofizicianul britanic Arthur Eddington, ce au arătat că lumina de la stelele îndepărtate, situate în apropierea Soarelui, a fost deviată, determinînd apariția stelelor în poziții ușor modificate, deviațiile au fost identice cu cele propuse de Einstein.

Prof. Rodica MIHALACHE

CEL CE GÎNDEȘTE SINGUR

CINE FURĂ LA SALARIU?

Există războaie de cinci zile, dar și de o sută de ani în care bătăușii au uitat cum se poate trăi în pace și armonie. Astfel este și războiul dintre Puterea Politică și poporul pe care-l asuprește. Cel mai adesea, conflictul acesta ia forma hărțuielii dintre guvernanți și sindicate, părînd o fatalitate postdecembristă aplicată românilor de un spirit viclean, pentru că nu a făcut ce trebuia făcut la momentul potrivit. Se luptă din greu, dar cu un arsenal învechit.

Sindicatele aruncă la luptă mai întîi comunicatele de presă, apoi amenință voalat cu arsenalul greu, agită spiritele și în cele din urmă scoate trupele în stradă, mai blochează ceva drumuri, inundă canalele tv și îndoliază editorialele, cu proteste salariale. Dar lumea obosește destul de repede, așa că încep să apară dizidențele, unii fac stînga-mprejur scotocindu-se îngrijorați în portmoneu, în cele din urmă radicalii de luni dimineața devin pacifiștii de vineri seara. Războinicii de la centru simt degringolada, încearcă să redreseze moralul, recurgînd la muniția penetrantă, dar folosesc mai întîi, din motive umanitare, un foc de avertisment, greva japoneză. Se vede că cei mai fideli servanți șovăie de frica diminuărilor corespunzătoare de salarii. Sub presiunea evenimentelor guvernanții fac tot felul de eschive. Impertinența merge pînă la ordonanțe de guvern care blochează legea aprobată de Parlament, iar publicul este mitraliat ca destabilizator al economiei, creator de haos, responsabil de inflație și de șomaj. Se apelează la cel mai puternic explozibil social, criza economică mondială.

Puterea politică și-a dovedit încă o dată capacitatea de a denatura, deturna, de a truca evenimentele. Metodele învechite au funcționat la fel de bine ca altădată: promisiunea populistă, tergiversarea vicleană, minciuna murdară, lipsa de scrupule, îngroșarea obrazului, trădarea electoratului. Poate că sindicatele au pierdut bătălia, poate guvernanții au cîștigat-o... De fapt, perdantul este învățămîntul românesc, în primul rînd elevul și studentul.

Dilema - performanță contra salarii - sau salarii contra performanță s-a adăugat la cele multe altele: încărcarea orară, violența, drogurile și prostituția, absenteismul, calitatea manualelor și a suporturilor didactice, a managementului instituțional și al resurselor, a evaluării referenților și rezultatelor, a realizării socio-profesionale a absolvenților. De sus în jos se crede că toate se vor rezolva de la sine, căci, pînă acum, nu s-a făcut nimic pregătitor. Mai mult, rotativa guvernelor panică personalul din teritoriu, nimeni nu face nimic, așteptînd schimbările. Lipsa de rezultate se maschează cu ordine, decizii, adrese. Dacă încerci să dai de capătul firului, ajungi sus, sus de tot, unde competenții își triplează salariile prin sporuri, deși nu au reușit să acceseze decît 210 milioane din cele 3,5 miliarde euro, date gratis de U.E. pentru proiecte și programe specifice. Cum să știi ce nevoi are învățămîntul, dacă ministrul însuși este un rateu de șantier? Balamucul hoției de fonduri bugetare este completat de uriașa armie a celor care s-au aciuat prin cotloanele aparatului guvernamental, de la comună pînă la centru, pretextînd că ne fac viața mai bună ca manageri de proiecte, pe salarii astronomice.

Bani nemunciți, bani furați, bani niciodată recuperați .

Prof. dr.
D. D. URSACHE

JUMĂTATE DE VEAC DE DRAG DE ȘCOALĂ

Interviu cu dl. prof. George GRIGORICĂ

Ce mai face celebrul domn profesor Grigorică?

- Nu mi-am propus să fiu celebru în această carieră, am fost doar un modest dascăl și dirijor de cor, devotat misiunii sale de luminător.

Dacă pe parcursul celor aproape 50 de ani de activitate artistică m-am făcut înțeles și apreciat de elevi, de coriști și de colegi, sînt mulțumit.

- Cînd ați pus prima notă în catalog și la ce școală?

- Nu mai țin minte ziua. Știu doar că asta se întîmpla în toamna anului 1957 la Școala Medie Mixtă din Petroșani- Hunedoara, unde am predat prima lecție de muzică, în calitate de profesor. Ce notă a fost? Nu mai știu.

- Sînteți organizatorul și dirijorul de decenii al, la fel de celebrului Cor al Sindicatului din Învățămînt.

- Este adevărat că activitatea mea artistică din Piatra-Neamț a fost legată și de corul Sindicatului Învățămînt din acest oraș. Nu am fost însă unicul dirijor al acestei cunoscute formații, care a luat ființă în anul 1902, din inițiativa revizorului școlar Gheorghe Nicolau (1858- 1925). Pe la pupitrul dirijoral s-au perindat: T.V. Ungureanu, Gheorghe Dimitriev, Alberto Cirilo, Constantin Cazacu și Constantin Alexandrescu. În anul 1963 mi s-a încredințat mie coordonarea acestui cor care, cu sprijinul conducerii sindicatului și sub bagheta mea, a parcurs un drum ascendent în afirmarea potențialului artistic al educatoarelor, învățătorilor și profesorilor nemțeni.

Eu am păstorit acest cor pînă în anul 2002, cînd și-a aniversat centenarul, "Restul e tăcere..."

- Ați fost reales membru al Consiliului Director al Asociației Învățătorilor din jud. Neamț și al "Clubului Seniorilor", care-și desfășoară activitatea în clădirea nou dobîndită, din str. M. Sadoveanu, nr. 21... Ce vă leagă de această asociație?

- Dacă în 1960, anul stabilirii mele în Piatra- Neamț, ar fi existat această asociație, cu siguranță că atunci mă înscriam în ea.

Odată cu reînființarea acestei asociații, în octombrie 1990, m-am alăturat echipei de organizare, în frunte cu președintele ei, Gheorghe

Amaicei, încercînd să-mi aduc modesta contribuție.

- Vă admir și vă invidiez pentru atîta energie și vivacitate. Care-i secretul dumneavoastră?

- Energie și vivacitate la vîrsta mea? Optimism, poate. Acum, cînd de doi ani nu mai lucrez la catedră, caut ca tot timpul să am cîte ceva de făcut, să mă mișc pe cît este posibil, pentru a fi de folos celor din jur, mai ales familiei mele.

Proiecte? Dacă timpul mă va mai răbda, intenționez să scriu ceva despre muzicienii văzuți dincolo de portativ, ca oameni.

- Cum înțelegeți diferența "astronomică" dintre școala românească de la începutul carierei dvs. și cea de la ieșirea la pensie; sau nu sînt diferențe majore?

- Nu-mi dau seama cît de "astronomică" este această diferență. Este adevărat că în cei aproape 50 de ani de profesorat ai mei, Școala românească a trecut prin prea multe așa zis reforme, cu rezultate discutabile, dacă nu, controversate.

După anul 1989, ar fi trebuit ca diriguitorii să-și întoarcă privirea către cel mai sănătos sistem de învățămînt din România, cel impus de ministrul Spiru Haret și pentru care eram invidiați chiar de occident. Dar, din păcate, încă nu ne regăsim drumul și identitatea, încercînd alte reforme și experimente exasperante.

Oamenii școlii de azi se plîng de situația dezastruoasă din învățămînt, de comportamentul libertin al elevilor, de lipsa lor de autoritate și dau vina pe alții. Aceștia uită că autoritatea se cîștigă prin competență și har; ea nu se impune pe căi administrative. Elevii trebuie, deci, determinați să fie cum vrem noi, și nu obligați, constrînși.

Este dureros să aud tot mai frecvent pe cei care se pensionează acum, că se bucură, că au scăpat, în sfîrșit, de școală și de elevi, că nu se mai putea de răul lor.

- Povestiți-ne o secvență hazlie din prodigioasa dvs. carieră, că de tristeți legate de școală auzim zilnic.

- Scena care s-a petrecut cu ocazia unui concurs coral ce avea loc în sala Radio, la București, prin anii '70 ai secolului trecut, nu este doar hazlie ci de-a dreptul tragicomică.

Deoarece trebuia să intrăm în scenă imediat după un alt cor, vrînd să ajut la aranjarea podiumului, tot aplecîndu-mă, am simțit la turul pantalonilor un pîrîit suspect. Nu era ce poate vă închipuiți, ci chiar ruperea cusăturii. Am înlemnit. Colegul meu, Petrică Cazacu, rugat să observe dimensiunea "dezastrului", mă asigură că nu e mare ruptura și că pot intra în scenă, cu condiția să nu ridic mîinile prea tare la dirijat. Am intrat, deci, prudent și îngrijorat de ce se putea întîmpla, dacă unul din cameramani (totul era televizat) ar fi prins în imagine locul cu pricina, eu fiind cu spatele. Fără a mă pierde cu firea și a transmite corului o stare încordată, am început să zîmbesc (numai eu și Petrică știam de ce) și să dirijez. Coriștii, crezînd că-i încurajez, s-au destins și au cîntat dumnezeiește, astfel încît, la final, am primit punctajul maxim, 100, din partea juriului.

Ce a urmat? Greu de descris. Președintele sindicatului, Neculai Bontaș, împreună cu bărbații din cor, m-au luat pe sus pînă la ieșirea din sala de concerte, în timp ce eu strigam disperat: "- Mai încet că mi s-au rupt pantalonii la spate!"

Abia mai pe urmă au înțeles cu toții de ce eram așa de "vesel" pe scenă și că cele o sută de puncte primite se datorau, poate, și acelei insolite întîmplări.

- Dați un sfat înțelept unui profesor tînăr.

- Dacă vreun astfel de tînăr profesor are toate înzestrările necesare: talent, vocație, dragoste de meserie și de copii, precum și hotărîrea fermă de a înfrunta vicisitudinile inerente, are toate șansele de a izbîndi, așa cum am făcut și eu acum mai bine de o jumătate de veac.

Un sfat? Doar două parafraze: "Ai reușit? Continuă, nu ai reușit? Continuă" și "Nu te întreba ce face țara pentru tine, întreabăte ce faci tu pentru ea" (J.F. Kennedy).

- La ce întrebare ați fi vrut să răspundeți și n-am avut inspirația să v-o adresez?

- Dacă ar fi să o luați de la capăt, tot pe același drum ați merge?

- Da!

A consemnat
prof. Dumitrița
VASILCA

ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII

ILEANA Principesă de România Arhiducesă de Austria TRĂIESC DIN NOU

Traducere din engleză de Agra Baroti- Gheorghe
Prefață de Al. Paleologu

"Trăiesc din nou" este istoria unei prințese care devine o femeie ca oricare alta, învățînd să gătească, să spele vasele, să facă piața, să muncească pentru hrana zilnică a copiilor ei, așa cum Dumnezeu a osîndit-o încă de la începutul lumii.

Ca autoare, domnița Ileana, care nu a scris decît ca să explice americanilor tot ce aceștia ignoră sau nu pricep din Europa, mai cu seamă din România, dovedește un talent portretistic și un simț de observație prompt și infailibil, cu expresie percutantă, definitivă. (...) Față de regina Maria, care se dorea- și efectiv era- o remarcabilă scriitoare, domnița Ileana are în plus o mai sigură privire asupra politicului, o luciditate și o obiectivitate a judecății care-i permit o perfectă detașare." (Al. Paleologu)

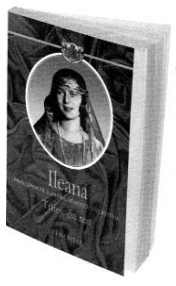

Guy Gauthier MISSY, REGINA ROMÂNIEI

Traducere din franceză de Andreea Popescu

Nepoată a reginei Victoria, după tată, și a țarului Alexandru al II-lea, după mamă, regina Maria a României- Missy pentru intimi- rămîne una dintre figurile cele mai seducătoare ale secolului XX. Considerată cea mai frumoasă regină a Europei acelor vremuri, inteligentă, distinsă, plină de abnegație și eroism în anii Primul Război Mondial, fire optimistă și comunicativă, Missy i-a impresionat pe Carol al României, pe împăratul german Wilhelm al II-lea, pe Eduard al VII-lea al Angliei, pe Clemenceau, Poincare sau Churchill, ba chiar și pe Hitler.

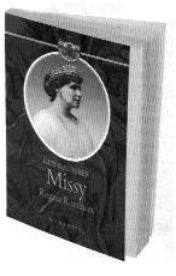

Guy Gauthier, magistrat și istoric francez specializat în istoria României, face portretul unei personalități care s-a remarcat în politică, literatură și arte, dar și în război.

Mircea Ciobanu CONVORBIRI CU MIHAI I AL ROMÂNIEI

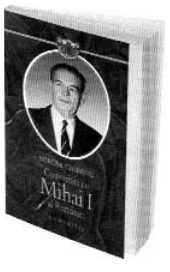

Prezenta ediție condensează cele două volume de convorbiri ale scriitorului Mircea Ciobanu cu Mihai I al României, realizate în primul an de după căderea regimului comunist și publicate pentru prima oară în anii 1991- 1992 la Humanitas. Empatice, profunde, grave, întrebările marelui poet și prozator îi prilejuiesc ultimului monarh al României una dintre cele mai frumoase cărți de confesiuni din întreaga cultură română și de asemenea unul dintre textele capitale pentru înțelegerea istoriei și destinului nostru ca popor. Una dintre acele extrem de rare cărți după lectura cărora înțelegi cît de sărac ai fi fost înainte de a citi.

Arthur Gould Lee REGINA- MAMĂ ELENA A ROMÂNIEI

Traducere din engleză de Liliana Alecu

Viața reginei Elena, mama lui Mihai I al României, a fost o viață de Cenușăreasă derulată invers. Descendentă a țarinei Ecaterina cea Mare, a reginei Victoria și a lui Iacob I al Angliei, nepoată de împărați și fiică de regi, Elena părea sortită unei existențe senine de suverană. A devenit, într-adevăr, regină, dar nu a domnit niciodată. Tatăl, soțul, fiul și fratele ei au fost forțați, rînd pe rînd, să renunțe la coroană. A suportat umilințe la care femeile nu sînt de obicei supuse, și cu atît mai puțin reginele.

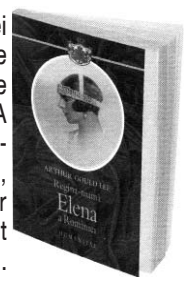

Prieten al familiei regale exilate, Arthur Gould Lee, autorul biografiei regelui Mihai (Coroana contra secera și ciocanul, Humanitas, 1998), a reconstituit povestea reginei-mamă bazîndu-se pe propria ei mărturie.

ADUNAREA GENERALĂ A ASOCIAȚIEI ÎNVĂȚĂTORILOR NEAMȚ

Sala de festivități „Theodor Macarie” a Liceului de Artă „Victor Brauner”, din Piatra Neamț, a fost gazda Adunării Generale a Învățătorilor din județul Neamț, joi, 5 februarie, începînd cu ora 11, în prezența a peste o sută de participanți, membri ai corpului didactic nemțean, pensionari din învățămînt precum și invitați, printre care profesor Mihai Lăcătușu, inspector general școlar Neamț, învățătoarea Gabriela Grigore, secretar general al Sindicatului Liber din Învățămînt Neamț, profesorii Eugen Teirău și Rodica Leonte, președinte, respectiv vicepreședinte al Asociației Învățătorilor din Bacău, profesor Cătălin Diaconu, membru în conducerea AGIRO (Asociația Generală a Învățătorilor din România) etc. Ședința a fost codusă de profesor Gheorghe Vadana, vicepreședinte al organizației nemțene de cadre didactice, care a transmis cuvîntul de deschidere.

♦ Darea de seamă

Profesorul Gheorghe Amaicei, președintele Asociației Învățătorilor din Neamț, a citit darea de seamă, prin care a prezentat activitatea Asociației pe ultimii doi ani (2007 - 2008). S-a vorbit despre istoricul zbuciumat al acestei oragnizații, care datează din 1912, grație fondatorului său, ilustrul învățător Leon Mrejeru. „De la înființare, s-a constituit ca persoană juridică, cu scopul de a ajuta cadrele didactice după modelul Societății Corpului Didactic de toate Gradele din România, care a funcționat în perioada 1878 - 1898. La congresul din Iași din 1885, a luat parte și Ion Creangă, marele povestitor și unul din învățătorii cu care se mîndrea și se mîndrește corpul didactic nemțean”, a subliniat profesorul Amaicei. Asociația Învățătorilor din Neamț a funcționat de-a lungul timpului cu intermitențe, iar clădirea construită din contribuția dascălilor pentru a servi activității lor extrașcolare, de pe strada Mihail Sadoveanu, din urbea de la poalele Pietricicăi, a fost atribuită altor unități, ce nu aveau nici o legătură cu sectorul de învățămînt.

După 1989, prin sentință judecătorească, Asociația Învățătorilor din Județul Neamț a fost reactivată, iar clădirea de pe strada Mihail Sadoveanu, nr. 21, redobîndită, începînd cu data de 1 ianuarie 2007. Gheorghe Amaicei a trecut apoi în revistă toate realizările din acești ultimi doi ani: reparații exterioare și interioare, refacerea sistemului de încălzire, amenajări de birouri, cluburi, cabinete, dormitoare, grupuri sanitare etc și a amintit sursele de la care au fost alocate fondurile.

Au fost citați la “realizări” profesorul Constantin Tomșa, care a scris o lucrare numită „Pagini din Istoria Învățămîntului din Neamț”, colectivul de redacție al revistei „Apostolul” și al suplimentului „Apostolul literar și artistic”.

În vederea cunoașterii trecutului istoric al învățămîntului nemțean au fost organizate simpozioane, schimburi de experiență, sărbătorirea Zilei Învățătorului precum și aniversarea a 95 de ani de la înființarea asociației, toate acestea fiind amintite ca împliniri și în mod special legătura strînsă cu Complexul Muzeal Neamț, prin persoana bunului coleg, profesor Dan Mihăilescu. Dar președintele Amaicei a vorbit și despre neîmpliniri precum ședințele ce nu s-au ținut cu regularitate și nu s-a încasat cotizația în mod ritmic și de la toți membrii. De asemenea, nu au fost antrenate cadre didactice pensionare din învățămînt pentru a împărtăși din munca lor de-o viață, fapt pentru care o parte din ei au cerut înființarea unei organizații sindicale, cu scopul de a organiza timpul liber al acestora în mod recreativ: excursii, jocuri în club, conferințe, audiții muzicale și, dacă va fi posibil, organizarea unei formații corale.

Directorul economic al Asociației Învățătorilor din Neamț, profesor Vasile Săilă, a prezentat apoi raportul financiar - contabil, cu lux de amănunte, toate cheltuielile și proveniența lor din această perioadă.

„Amintim printre donatori Casa de Cultură a Sindicatelor, ACR, Grupul Școlar Forestier, Grădinițele Filip și Fărcășanu, precum și cadrele didactice: Pobereznic, Bucureșteanu, Constantinescu, Tomșa, Grigorică, Hizanu, Ursu, Chindea, Bîrjoveanu, Terbescu, Cuciureanu, Pavalache, Tereza Gogu, medicul Floareș, datorită cărora s-a alcătuit o colecție de cărți și lucrări de artă. Dintre firmele de construcții amintim pe cele ale domnilor Vulpe, Ciobanu și Ouatu”, a accentuat profesorul Săilă.

♦ Cuvîntul invitaților

Profesorul Mihai Lăcătușu și-a exprimat în primul rînd sentimentele de mulțumire pentru că a fost invitat la această adunare, unde are prilejul să revadă în sală oameni care i-au fost profesori și l-au învățat să muncească cu dăruire și cinste, și nu în ultimul rînd pe domnul Gheorghe Amaicei, care a depus un efort deosebit pentru a redobîndi o parte din spațiile pierdute: „Ne-am zbătut cît am putut pentru ca Ministerul Învățămîntului să intervină să redobîndim ceea ce a fost clădit cu sudoarea frunții înaintașilor noștri intelectuali, din puținul lor venit. Datorită dumneavoastră, dascălilor, existăm noi, cei de la catedră. Dumneavoastră sînteți cei care au îndrumat și îndrumă mereu tineretul și nu numai, pe calea bună a existenței. Sunteți elementele cele mai valoroase, fără de care oamenii ar trăi în întuneric și cît voi fi printre dumneavoastră, ca profesor în activitate sau cînd voi fi pensionar, vă asigur de tot sprijinul meu”.

Cătălin Diaconu, reprezentant AGIRO, a transmis, printr-o scrisoare deschisă, salutul președintelui Asociației Generale a Învățătorilor din România, Viorel Dolha: „La un început de februarie 1898, se scria în Școala viitoare: „Învățătorii din România au ajuns la convingerea că atît școala ce le este încredințată spre a o conduce, cît și învățătorul ei, nu se vor putea ridica, pînă nu-și vor da mîna cu toții, și strîns uniți, în jurul unuia și aceluiași steag, să-și spună cuvîntul din urmă”. În continuare profesorul Dolha a amintit că a fost oaspete în 2007 la Piatra Neamț și a rămas cu o impresie deosebită. Profesorul Amaicei a fost ales în Consiliul Director al Asociației Generale a Învățătorilor din România, iar Piatra Neamț va fi în anul 2009 gazda congresului AGIRO.

Această propunere i-a surprins pe dascălii nemțeni, dar au fost de acord în unanimitate, hotărîndu-se să se desfășoare în luna august, cu participarea a peste 600 de slujitori ai catedrei din țară și străinătate.

S-a reamintit faptul că, fiind membră fondatoare a Asociației Generale a Învățătorilor din România, organizația nemțeană a participat la Congresul al XXIX-lea (congres de constituire AGIRO), care s-a desfășurat la București, în sala Parlamentului României, în zilele de 6 - 7 septembrie 2008, iar Asociația Învățătorilor din Neamț, prima reînființată după 1989 este considerată cea mai puternică din țară.

Cuvinte de apreciere pentru Asociația Învățătorilor din Neamț au fost exprimate și de către invitatul de la Bacău, Eugen Teirău, președintele Asociației Învățătorilor din județul vecin, care a împărțit participanților primul număr din buletinul informativ cu titlul „Învățătorul băcăuan”.

Maria STUPCANU

In februarie

S-A STINS DOAMNA PROFESOARĂ MUSTAȚĂ ELENA

E greu să nu surprinzi valoarea unui profesor cînd îl ai în față zi de zi în calitate de coleg, mentor, prieten. Îl vezi trecînd prin toate stările umane, suferind, transpirînd și modelînd cu răbdare și migală crearea personalităților și formarea caracterelor de la cea mai fragedă vîrstă.

Era o dăscăliță dedicată învățămîntului, o colegă minunată, o diriginte aspră, ce cu o mînă de fier într-o mănușă de catifea a modelat caracterele a patru generații de elevi.

Indiferent de pămîntul în care și-a avut rădăcinile și indiferent de formarea sa inițială, acest om s-a dedicat școlii și elevilor mai mult decît cei care s-au format ca profesori, dar nu au devenit profesori.

Ne-a lăsat sfaturile și gîndurile bune, temele orelor de dirigenție, revista clasei și parteneriatele desfășurate, diplomele de pe panoul de onoare al școlii, cele mai multe obținute la istorie și cultură civică de elevi aflați sub îndrumarea ei.

Valoarea unui profesor stă în multe lucruri, dar, mai ales, în elevii lui, care de multe ori sînt copii fără posibilități, dar cu drag de carte. Stă în dorința de a depăși anumite limite sau complexe, de a depăși toate greutățile... și de a ajunge la performanță.

Amintirea ei e vie și se va perpetua și prin oamenii care fie au iubit-o și admirat-o, fie au invidiat-o și concurat-o.

Aducem pe această cale un pios omagiu dăscăliței noastre.

Inst. Alina SUCIU
Șc. Bicazu Ardelean

Ana a României
UN RĂZBOI, UN EXIL, O VIAȚĂ

Viața ultimei regine a României, transcrisă de principele Radu de Hohenzollern-Veringen, soțul fiicei sale, Margareta de România, și prefațată de soțul său, regele Mihai al României, va impresiona în mod cert cititorul. Este viața complicată și tragică a unei tinere fete, născută în cel mai burghez arondisment parizian, le seizieme, în familia princiară de Bourbon- Parma, ca fiică a principesei Margareta a Danemarcei, educată, asemeni tututor fetelor de familie regală, în spiritul credinței, muncii, devotamentului și datoriei, devenită, din chiar ceasul căsătoriei, și rămasă, pentru o jumătate de secol, Regina în exil a unei țări nefericite.

O viață spectaculoasă... prin statornicie, modestie, firesc și simplitate.

Paul Lindenberg
REGELE CAROL I AL ROMÂNIEI
Traducere din germană de Ion Nastasia

Viața lui Carol degajă tot parfumul de epocă al unui text scris în urmă cu un secol. Evocarea aparține, în plus, cuiva care, ca apropiat al familiei regale, a stat în preajma personajului său, fiindu-i chiar întîiului nostru monarh un fel de fiu spiritual, și l-a putut percepe în dimensiunea lui umană. Aspecte din viața de familie, din copilăria și tinerețea viitorului rege la curtea de la Sigmaringen, școala, călătoriile rămase, la un secol distanță, inedite, fac savoarea acestei cărți pe care am putea-o defini drept o biografie sentimentală. Paul Lindenberg și-a publicat pentru prima dată cartea în limba germană, în anul 1906.

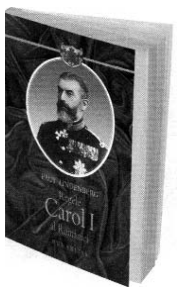

O carte de maxim interes

Astăzi doresc să semnalez o ultimă apariție editorială în domeniul dreptului canonic. Este vorba despre lucrarea Biserica și instituția căsătoriei. Condițiile administrării căsătoriei. Studiu juridico - canonic, autor lector universitar doctor Iulian Mihai Constantinescu, apărută la Editura Aius, Craiova, 2008.

Din perspectiva teologului și a juristului, autorul, a realizat o abordare interdisciplinară și interconfesională, cu fundamente din teologia biblică.

Cartea abordează problema căsătoriei din perspectiva teologiei sistematice, istorice și practice, aducînd o nouă viziune asupra subiectului. Cele 252 de pagini ale lucrării tratează domeniul matrimonial din punct de vedere canonic ortodox, dar și din punctul de vedere al tradiției romano - catolice, evidențiind și cadrul legislativ românesc.

Este structurată în două mari capitole, alcătuite la rîndul lor din numeroase subcapitole. Probleme precum: căsătoria în Biserică și în reglementările autorității seculare, căsătoria între legislația bisericească și autoritatea imperială, instituția juridică a familiei în legislația civilă, raportul dintre cununie și căsătoria civilă își găsesc răspunsuri în prima parte a cărții, urmînd ca în cea de a doua parte să fie tratate aspecte legate de condițiile de fond și formă a ale cununiei și căsătoriei, condițiile celebrării cununiei în catolicism, ortodoxie etc.

Structura și modul de abordare al problematicii ne detrmină să considerăm studiul de față ca fiind de un real folos teologilor, studenților, specialiștilor în științe juridice și drept eclesiastic, dar nu în ultimul rînd, tuturor persoanelor interesate de bazele canonice ale căsătoriei. Lucrarea constituie și un argument împotriva tuturor tendințelor contemporane care încearcă discreditarea acestei sfinte taine minimalizînd rolul și importanța familiei în societate.

Drd. Mihai FLOROAIA

ŞCOALA NEMŢEANĂ, LA ZI

Concursul Ştefan Procopiu

Piatra Neamț a fost, pe 24 și 25 februarie, gazda Concursului Național de Referate și Comunicări Științifice "ȘTEFAN PROCOPIU".

La acest eveniment, organizat de Colegiul Tehnic "Gheorghe Cartianu", împreună cu Inspectoratul Școlar, Primăria Piatra Neamț și Casa Corpului Didactic, au participat aproximativ 200 de elevi și profesori din întreaga țară, profesori universitari din Iași și Galați. "Este un eveniment la nivel național. Ca de fiecare dată, a fost un concurs cu premii, realizat pe trei secțiuni: fizică-gimnaziu, fizică-liceu și știința și tehnică-liceu. La fiecare secțiune s-au acordat 3 premii și mențiuni. De asemenea, la secțiunea fizică-liceu s-a acordat și marele premiu. Este un premiu care se acordă de 3 ediții. Menționez că acest concurs este înscris în agenda activităților extracurriculare a Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului. Vreau să mulțumesc sponsorilor și Consiliului Local pentru că ne-au sprijinit și pentru acordarea premiilor. A fost un concurs cu o largă participare, cu un număr mare de elevi și profesori din toată țara. Au fost prezenți profesori universitari de la mai multe facultăți: Facultatea de Fizică Iași, Facultatea de Electrotehnică Iași, dar și de la Universitatea Dunărea de Jos din Galați. Un mare succes a fost și la secțiunea metodică, adresată profesorilor. Rezultatele de la această secțiune sînt publicate pe un CD cu ISSN, deci are caracter de lucrare științifică", a precizat prof. Mariana Paleu, directorul Colegiului Tehnic "Gheorghe Cartianu".

Sindicaliștii caută dreptatea la Tribunal

Profesorii sînt nevoiți să apeleze la instanțele de judecată pentru a-și cîștiga diverse drepturi. Surprinzător este că e vorba de legi ce stipulează clar aceste drepturi, numai că ele nu sînt aplicate de către autorități, de către cei care au pîrghiile pentru respectarea legilor. Gabriela Grigore, secretarul general al Sindicatului din Învățămînt precizează că "toate acțiunile în instanță au fost inițiate cu scopul de a obliga factorii răspunzători să aplice legile. Anul trecut am inițiat 7 acțiuni în instanță. Două dintre ele au solicitat calculul și plata drepturilor salariale pentru învățătorii, institutorii și educatorii cu gradul I și peste 25 de ani vechime, care beneficiau de diminuarea normei didactice cu două ore, ore care ar fi trebuit să fie plătite ca ore suplimentare. Termenul pentru care am solicitat aceste drepturi este retroactiv pe 3 ani din momentul inițierii acțiunii".

Iar exemplele de nerespectare a unor legi adoptate de Parlament și promulgate de președintele țării continuă: "Am inițiat un proces în vederea obținerii tranșelor suplimentare de vechime pentru cadrele didactice care au peste 30 de ani vechime, care beneficiau de calculul unei tranșe suplimentare de vechime, în coeficient de 1/25 din tranșa anterioară. Deși legea stipulează acest lucru, el nu a fost aplicat nici în Neamț și nici în alte județe. Noi am solicitat să fie calculat tot retroactiv pentru 3 ani de zile".

Excursie la Comisia Europeană

Inspectoratul Școlar a anunțat unitățile școlare din județ că unii elevi nemțeni ar putea beneficia de o excursie de studiu la Comisia Europeană. Nu va fi deloc ușor, pentru că de astfel de excursii nu vor beneficia decît 10 școli din Europa, însă vor fi avantajate școlile care derulează proiecte Comenius. Iar numărul școlilor care derulează astfel de proiecte de colaborare cu unități de învățămînt din alte țări este destul de mare. "Vă facem cunoscut că anul acesta se derulează un program pilot în cadrul căruia grupuri de elevi de la 10 școli din Europa pot participa la o vizită de studiu la Comisia Europeană. Comisia va acoperi cheltuielile prilejuite de această vizită. Prioritate vor avea grupurile mixte, adică ar fi bine ca școlile care au deja un proiect Comenius să profite de una din regiunile de proiect și să propună participarea la vizită a unui grup format din elevii celor două sau mai multe școli partenere. Menționăm că selecția se va face pe principiul "primul venit, primul servit!" Este important ca școlile să acționeze cu rapiditate, în cazul în care sînt interesate de această oportunitate", a declarat inspectorul școlar general, Mihai Lăcătușu.

Pensionari în învățămînt

Cinci cadre didactice pensionare își vor continua activitatea în școli și în următorul an de învățămînt, cu toate că inițial fuseseră invitate să se retragă. 12 profesori aflați în această situație au depus contestație la decizia de a nu mai fi primiți în învățămînt din cauza vîrstei. După reanalizarea dosarului, a fost acceptat un profesor de educație-fizică, 3 de limba și literatura română și unul de mecanică. În luarea acestei decizii s-a ținut cont și de penuria de cadre didactice din anumite domenii. Spre exemplu, solicitarea pentru profesorul de educație-fizică și sport este de la Clubul Sportiv Școlar din Tîrgu Neamț.

În privința profesorilor de limba și literatura română situația este și mai simplă, Inspectoratul Școlar trăgînd pînă acum numeroase semnale de alarmă în ceea ce privește numărul redus de profesori la această materie. De asemenea, profesorul de mecanică a fost reprimit la Colegiul Tehnic "Ion Creangă" din Tîrgu Neamț, unitate cu un profil special.

Absenteism la teza cu subiect unic

Prima probă a sesiunii speciale a tezelor cu subiect unic a fost o surpriză neplăcută din punct de vedere al prezenței. Este adevărat că prima probă - ce a avut loc săptămîna trecută - a fost destinată doar elevilor de clasa a VIII-a, care nu au participat în primul semestru la

teza la istorie sau georgafie, la alegere.

Astfel, în baza prezenței din primul semestru, la istorie erau așteptați 7 candidați în mediul urban și 12 în rural. Dintre elevii care învață la școli de la sate, s-au prezentat doar 5 la teza la istorie, în timp ce un singur elev din mediul urban a fost prezent la teză. Normal, fiind un număr atît de mic de elevi, aceștia nu au mai avut cum să "miște în front", motiv pentru care nu au fost nici eliminați.

Cei mai mulți elevi erau așteptați la proba de geografie, 30 în mediul urban și 59 din rural. În schimb, s-au prezentat doar 12 elevi de la școlile din orașe și 5 din rural. Cu alte cuvinte, prezența a fost la fel de slabă.

Momentan, profesorii nu au găsit o explicație pentru această situație. Nu prea se poate vorbi de dezinteres, în condițiile în care elevii nu pot să își continue studiile, dacă nu dau această teză. Reamintim, notele obținute la tezele din clasa a VII-a și a VIII-a sînt foarte importante în ceea ce privește admiterea în unitățile liceale sau în școlile de arte și meserii. Este posibil ca o parte dintre absenți să fi abandonat deja școala, sau să fie luați de părinți în străinătate.

"Și eu pot fi bun la mate"

Prima ediție a concursului "Și eu pot fi bun la mate", organizat exclusiv pentru elevii din mediul rural, se bucură de un real succes. Ieri, au fost afișate listele cu tinerii care s-au calificat la etapa județeană. Etapa locală a avut loc pe 14 februarie, fiind organizată în 30 de centre zonale. Etapa pe județ va avea loc pe data de 28 martie la școala din Moldoveni. Locul nu a fost ales întîmplător, Petru Dabija, directorul acestei școli fiind, alături de Camelia Nețа, inițiator al acestui concurs care își propune promovarea micilor matematicieni din mediul rural.

Trebuie menționat că acest concurs are două secțiuni: pe lîngă concursul propriu-zis, va exista și o sesiune de referate și comunicări pentru elevi, avînd ca temă "Matematicieni români". Lucrările elevilor participanți trebuie să cuprindă informații despre un matematician român sau despre un eveniment important din istoria matematicii românești. "Voi începe prin a felicita elevii și profesorii care au participat la etapa locală a concursului de matematică "Și eu pot fi bun la mate" pentru numărul mare de elevi și pentru rezultatele bune obținute", a declarat Camelia Nețа.

Trebuie menționat că, pînă acum, au fost trimise 77 de asemenea lucrări. De asemenea, la examenul de matematică, la clasa a IV-a s-au calificat pentru faza județeană 29 de elevi, de la clasa a V-a - 25, 24 de la clasa a VI-a, 22 de la a VII-a și 21 de elevi de clasa a VIII-a.

"Alege! Este dreptul tău"

Elevii nemțeni sînt invitați să participe la un concurs național, organizat de Ministerul Educației, împreună cu Protecția Consumatorului. Este vorba de competiția intitulată "Alege! Este dreptul tău", manifestare aflată la prima ediție. Inspectoratul Școlar al județului Neamț a transmis tuturor școlilor din județ termenul limită pentru înscrierea la faza județeană a acestei competiții, respectiv data de 27 februarie. Așa că fiecare școală mai are timp la dispoziție să organizeze faza locală a acestui concurs.

Întrecerea se adresează tuturor elevilor, indiferent că sînt în clasele primare, gimnaziale, sau de liceu. Cei din clasele primare și de gimnaziu trebuie să realizeze desene pe tema "Să mîncăm sănătos". Adică să se axeze pe desene privind hrana orientată spre consumul de fructe și legume, sucuri naturale și cum trebuie evitat consumul de hamburgeri, șaorme, chipsuri, cartofi prăjiți, maioneză, sau alte alimente cu conținut scăzut de vitamine, minerale, fibre vegetale și proteine. Nu putem ști, dacă un astfel de consurs, care poate fi declarat și o campanie împotriva hranei nesănătoase va reuși să educe copiii... Pentru că, de cele mai multe ori, vina aparține părinților.

Oricum, pentru tinerii din liceu, concursul are o altă structură. Aceștia vor da și un test din domeniul protecției consumatorilor, dar vor trebui să scrie și un eseu pe tema hranei sănătoase. Pentru a fi bine pregătiți, participanții la test vor trebui să citească toată legislația generală privind protecția consumatorilor. De asemenea, eseul trebuie să fie scris pe calculator, să aibă maxim 10 pagini și să fie pe tema "Consumatorul român - consumator european". Din fiecare școală, la fiecare categorie de vîrstă, vor fi aleși cîte 4 elevi care să participe la faza județeană. La etapa pe județ, vor fi declarați 10 cîștigători, însă la faza națională nu vor participa decît elevii de liceu. Dintre cei 10, vor fi aleși cîte doi pentru clasele IX-X, respectiv XI-XII. Cu toate acestea, la faza națională vor participa doar 2 elevi, cei care au fost considerați de evaluatori cei mai buni la eseu.

Marius GHEGHICI

Revista presei literare

Tania Radu, în **Revista 22**, ne vorbește despre corespondența dintre Mircea Zaciu și Aurel Sasu dintr-o carte aparută la Editura Paralela 45 sub titlul "Amiaza cea mare": "Ce uimește în "Amiaza cea mare" este locul infim ocupat de Marian Papahagi, care moare în ianuarie 1998. Aurel Sasu îl invocă la un an de la dispariție, mai mult ca motiv de rușinare a celor care ar întîrzia finalizarea Dicționarului Scriitorilor Români. Zaciu îl pomenește ceva mai des cît era în viață, dar ca pe un "boem", veșnic preocupat de multele sale probleme de familie. Despre celălalt ucenic, Ion Pop, contextele sunt chiar mai dezavantajoase. Mai ales episodul "marii trădări", cînd proaspatul șef de catedră îi cere lui Aurel Sasu să evacueze arhiva DSR dintr-o cămăruță a Universității. A fost (...) de o lașitate care m-a îndepărtat definitiv sufletește de el".

● Despre Istoria lui Manolescu scrie Ioan Lascu în **Ramuri, nr. 1-2/2009**: "Oricît de mult l-am aprecia pe Manolescu, nu putem să nu-l suspectăm de parti-pris-uri. Ele se numesc scriitorii optzeciști de la Cenaclul de luni, toți bine și temeinic analizați, spre deosebire, de pildă de unii „provinciali" sau (s-o spun în acest context!) de Lucian Blaga, în poezia căruia Manolescu distinge o sumedenie de „ecouri" (pînă și din Topîrceanu!) și rămîne la un nivel de analiză „a decorului". Alt lot încadrabil la categoria parti-pris (parțial, ca toate celelalte, se subînțelege!) este cel de la România literară. De ce Ioana Pîrvulescu și Adriana Bittel și nu și Daniel Cristea Enache și Cristian Teodorescu? Tot la capitolul „subiectivism" sunt ușor de expediat Eugen Suciu, Liviu Georgescu și Călin Vlasie. Finalmente, o serie de scriitori sunt încadrați, probabil pe motiv de literatură didactică ori de „minorat", la Scriitori de dicționar: Al. Piru, L. Ulici, Dan Cristea, Eugen Uricaru, Dinu Flămînd ș.a".

● Din revista **Argeș** citām dintr-un interviu acordat revistei de Adrian Alui Gheorghe: "Din prima clipă în care s-a născut generația '80 am știut de apariția ei. Eram de față. Priveam sau jucam un rol. Jucam rolul privitorului. Sau al cititorului. Cînd a apărut Ninsoarea electrică a lui Traian T. Coșovei, am știut că nimic nu mai poate fi ca înainte în poezia noastră. Apoi cînd am cetit Ochii lui Homer a lui Petru Romoșan, am tresărit ca în fața unei arătări poeticești mai rar văzută prin coclaurii literari românești. Am avut în Bucuria anonimatului, a lui Eugen Suciu, un prieten la prima vedere. Sau Lecția de anatomie a lui Emil Hurezeanu, ce stranie apariție pe cerul înnorat al patriei noastre literare!... Pe Cărtărescu, care a izbucnit ca vedetă cu prima carte, l-am cetit convins că o să-l pot contesta, dar n-am reușit. Dimpotrivă. Iaru, Vișniec, Ștefoi, Mariana Marin, Ion Mureșan, Lucian Vasiliu, Nichita Danilov, Gellu Dorian, Marta Petreu, Aurel Dumitrașcu, Ioana Dinulescu, Cassian Maria Spiridon, Gabriel Chifu, Liviu Ioan Stoiciu, Nicolae Sava, Patrel Berceanu, Ioan Moldovan, ca să numesc doar pe cîțiva care au apărut în primul val, i-am simțit atît de hămesiți de glorie și poezie, încît le auzeam dinții de lupi tineri clănțănind în întunericul ideologic din jur. N-a fost o generație spontanee, a fost o generație „muncită". Apariția și prestația Cenaclului de luni, a Echinoxului de la Cluj, prin implicațiile culturale și morale pe care le-au generat, au fost printre evenimentele culturale cele mai consistente ale ultimului deceniu pre-revoluționar".

● Vintilă Horia vorbește despre Gheorghe Calciu, în 1980, într-un interviu luat de Nicolae Stroescu Stanișoară: "Da, eu cred că părintele Calciu nu face altceva decît să reprezinte vizibil o puternică linie românească fără de care nu se poate. El este puterea vizibilă a unei imense forțe invizibile care este spiritualitatea românească. Ar trebui să revenim aicea asupra elogiului pe care Blaga îl face satului românesc. Nici o țară din lume, nici un filosof vreodată n-a știut să atașeze cultura vizibilă la cultura invizibilă - asa cum a făcut-o Lucian Blaga. Și el a dat seama perfect de această influență profundă și de această cauză permanentă asupra izbînzilor istorice românești, ca și culturale de mai tîrziu. Părintele Calciu nu face decît să se înscrie într-un fel de linie - cum aș putea-o numi? - „Blaga gîndiristă", pentru că Gîndirea a fost mișcarea în România care a dat cele mai strălucite nume culturii românești dintre 1920-1940, tocmai pentru că era axată pe creștinism. Această puternică tradiție n-a putut să fie învinsă în ultimii 40 de ani, și părintele Calciu dă dovadă de aceasta. Eu i-am citit predicile pe care le-a ținut la București înainte de a fi arestat. Sînt texte admirabile din punct de vedere teologic, filozofic, dar și din punct de vedere uman și cultural în general, pentru că îți dai seama citindu-le că aceste scrieri sau aceste vorbiri ale părintelui Calciu, după atîția ani de tăcere, fac parte dintr-o dată sau pun în vizibil dintr-o dată o linie românească peste care nu se poate trece. Cine a trecut peste această linie, cum a fost regimul comunist de la noi, încă o dată, a sterilizat cultura românească. În acelasi fel în care disidenții în toate părțile, în Rusia sau în Polonia și în alte părti, nu pot fi disidenți, adică nu se pot separa de cultura marxistă decît proclamîndu-se creștini, asta pentru mine este un joc foarte clar - nu-i așa? - nu poți să fii om, dacă nu ești axat pe spiritual".

OCHELARIST

APEL LA MEMORIE

FEBRUARIE 2008

1/1929, n. la Dochia, jud. Neamț, profesorul de psihologie N. Irimia, fost director al Școlii Nr. 6 (Valea Viei), al Liceului Pedagogic ,,Gheorghe Asachi" și inspector școlar. Decedat în 2004.

● 2/1933, preotul-profesor Constantin Matasă, întemeietorul Muzeului de Istorie din Piatra-Neamț, prezintă la radio conferința ,,Balaurul" (istorie, geografie, legendă).

● 2/1946, n., Ghigoiești, jud. Neamț, poetul Nicolae Boghean, absolvent al Școlii Superioare de Ofițeri, apoi al Facultății de Filologie a Universității ,,Al. I. Cuza" din Iași, din 1980, redactor la revista ,,Viața militară" (,,Viața armatei", după 1989), autor al mai multor romane și volume de versuri.

● 3/1931, n., la Poiana-Teiului, jud. Neamț, prof. Gheorghe (Puiu) Vadana, artist plastic. La mulți ani!

● 4/1934, n., la Craiova, profesorul Marcel Dragotescu, licențiat în istorie, autor a numeroase cărți despre monumentele istorice și de arhitectură din județul Neamț.

● 9/1884, n., la Bacău, Panaite Popovici (d. 21. 11. 1919, la Piatra-Neamț), profesor de geografie, la școli din județul Neamț, întemeietorul Școlii Normale ,,Gheorghe Asachi" din Piatra-Neamț (15. 11. 1912), autor de manuale școlare.

● 10/1879, n., la Cotîrgași, jud. Neamț, Leon Mrejeru, învățător la Piatra-Neamț, revizor școlar, deputat, senator, autor de manuale școlare (d. 14. 05. 1945). La 17. 02. 1879, tot la Cotîrgași, s-a născut și soția sa Eugenia, învățătoare.

● 10/1950, n., la Bozieni-Neamț, Alexandru Mihăilă, profesor de limba română în județul Neamț (1974-1989). În prezent, publicist în București.

● 12/1894, n., Cotu-Vameș, Roman, Otilia - Cazimir (pseudonimul Alexandrei Gavrilescu), poetă, prozatoare, remarcată de Garabet Ibrăileanu și Mihail Sadoveanu, debutează, în 1912, la revista ,,Viața Românească".

● 13/1906, n., la Boghicea (fostul jud. Roman), prof. logician Ion Didilescu, prof. la Liceul ,,Gheorghe Asachi" din Piatra-Neamț (1940-1941) iar între 1956-1968 a îndeplinit și funcția de director general în Ministerul Învățămîntului.

REMEMORĂRI NEMȚENE

● 13/1937, n., la Tarcău, jud. Neamț, prof. univ. dr. în geologie-geografie Constantin Grasu, autor al multor lucrări științifice și al celor două cărți intitulate sugestiv ,,Vacanțe pierdute" (2005), Vacanțe recuperate" (2007).

● 14/1916, n., la Piatra-Neamț, înv. Petru Zamfirescu, a predat mulți ani obiectul muzica, a fost directorul Școlii Nr. 6 (Valea Viei) și un mare animator cultural; dirijor al corului Școlii Normale ,,Gheorghe Asachi" și, în ultimii 20 de ani ai vieții, al Corului Veteranilor din Piatra-Neamț. A decedat la 19. 02. 1997.

● 14/1958, n., la Verșești-Girov, jud. Neamț, prof. univ. dr. Vasile Spiridon, critic literar, membru al Uniunii Scriitorilor din România. La mulți ani, acum la împlinirea unei jumătăți de veac.

● 15/1823, n., la Gîrcina, Mihail Melchisedec Ștefănescu, episcop, profesor, întemeietor de școli, academician.

● 15/1834, n., la Piatra-Neamț, V. A. Urechia, istoric al învățămîntului, profesor universitar, ministru al învățămîntului, unul dintre fondatorii Academiei Române.

● 15/1886, n., la Hoisești, strălucitul profesor de pedagogie și director al Școlii Normale ,,Gheorghe Asachi din Piatra-Neamț - Ioan Drăgan - cu studii la Viena, autorul cărții, actuală și în prezent, ,,Dușmanul nostru, copilul" (1929). D. 1937.

● 15/1955, n., la Păstrăveni, jud. Neamț, matematicianul Vasile Postlică, prof. univ. dr., participant la numeroase întîlniri internaționale de specialitate, autor al mai multor lucrări științifice publicate în reviste din țară și din străinătate.

● 21/1864, n., la Rediu, jud. Neamț, Panaite Crivăț, profesor de limba și literatutra română la Liceul ,,Petru Rareș" (1904 - 1933), publicist, autor de cărți, unul dintre editorii revistei pedagogice pietrene ,,Preocupări didactice".

● 21/1901, n., la Tazlău, înv. pietrean Vasile Găbureanu, publicist, unul dintre membrii fondatori ai revistei ,,Apostolul" (1934-1944).

● 21/1925, n., la Români, jud. Neamț, profesoara de pedagogie Sofia Burculeț, distinsă cu titlul de profesor emerit, prima directoare a Casei Corpului Didactic din județul Neamț.

● 24/1906, n. la Dragomirești, jud. Neamț, botanistul Constantin Burduja, prof. univ. la Iași (d. 1983, la Iași).

● 24/1908, n., la Piatra-Neamț, Harry Brauner, prof. univ., folclorist și muzicolog (m. 1989, la București).

● 26/1903, n., la Izvorul Alb, Constantin Turcu, profesor la Piatra-Neamț, arhivist la Iași. Biblioteca sa a îmbogățit fondul documentar al Bibliotecii ,,G. T. Kirileanu" din Piatra-Neamț (d. 29. 11. 1980).

● 28/1882, I. L. Caragiale își încheia misiunea de revizor școlar pentru județele Neamț și Suceava (cu sediul la Piatra-Neamț, din 1. 10. 1881).

ÎNAPOI LA TRADIȚII:

DRAGOBETELE și BABA DOCHIA

De ce Dragobete și nu Valentine's Day? Simplu: Dragobetele este pur românesc.

La 24 februarie, în ziua cînd ortodoxia sărbătorește Aflarea capului Sf. Ioan Botezătorul, spiritualitatea populară consemnează ziua lui Dragobete, fiu al Babei Dochia; Dragobete considerat opusul ei, principiul pozitiv, simbol al primăverii. Sărbătoarea de Dragobete este considerată echivalentul românesc al sărbătorii Valentine's Day, sau ziua Sf. Valentin, sărbătoare a iubirii. Probabil că 24 februarie însemna pentru omul arhaic începutul primăverii, ziua cînd natura se trezește, ursul iese din bîrlog, păsările își caută cuiburi, iar omul trebuie să participe și el la bucuria naturii.

Entitate magică asemănătoare lui Eros sau Cupidon, Dragobetele se diferențiază de blajinitatea Sfîntului Valentin din tradiția catolică, fiind un bărbat chipeș, un neastîmpărat. Preluat de la vechii daci, unde Dragobetele era un pețitor și un naș al animalelor, românii au transfigurat Dragobetele în protectorul iubirii celor care se întîlnesc în ziua de Dragobete, iubire care ține tot anul, așa cum și păsările „se logodesc" în această zi.

În această zi satele românești răsunau de veselia tinerilor și de zicala: Dragobetele sărută fetele. Sunt multe credințele populare cu referire le Dragobete. Astfel se spunea că cine participa la această sărbătoare avea să fie ferit de bolile anului, și mai ales de febră, și că Dragobetele îi ajută pe gospodari să aibă un an îmbelșugat. Imbrăcați de sărbătoare, fetele și flăcăii se întîlneau în fața bisericii și plecau să caute prin păduri și lunci, flori de primăvară. În sudul României (Mehedinți), fetele se întorceau în sat alergînd, obicei numit zburătorit, urmărite de cîte un băiat căruia îi căzuseră dragi. Dacă băiatul era iute de picior și ajungea una, iar fata îl plăcea, îl săruta în văzul tuturor. Sărutul acesta semnifica logodna celor doi pentru un an, sau chiar pentru mai mult. Dragobetele fiind un prilej pentru comunitate pentru a afla ce nunți se mai pregătesc pentru toamnă.

Nici omul mai în vîrstă nu stătea degeaba, ziua Dragobetelui fiind ziua în care trebuiau să aibă grijă de toate orătăniile din curte, dar și de păsările cerului. În ziua aceasta nu se țese, nu se coase, nu se lucrează la cîmp; în schimb se face curățenie generală în casă, pentru ca tot ce va urma să fie cu spor. Nici animalele nu se sacrificau pentru că astfel s-ar fi stricat rostul împerecherii. Femeile obișnuiau să atingă un bărbat din alt sat, pentru a fi drăgăstoase tot anul. Fetele mari strîngeau de cu seară ultimele rămășițe de zăpadă, numită zăpada zînelor, iar apa topită din omăt era folosită pe parcursul anului pentru înfrumusețare și pentru diferite descîntece de dragoste.

Ca și în cazul altor sărbători, creștinismul a suprapus în calendar sfinți și martiri peste zeii și eroii păgîni, după cum Sf. Valentin (martir, episcop al Romei, decapitat în anul 270) i-a înlocuit pe Cupidon-Amor și pe mai vechiul zeu cîmpenesc Făunuș, sau cum la Roma, statuia lui Traian (zeificat), din vîrful columnei sale, a fost înlocuită cu cea a Sfîntului Petru. La noi zeul dragostei n-a fost înlocuit, ci mai degrabă uitat, de pe la mijlocul secolului XX.

BABA DOCHIA - simbolizează unul dintre cele mai importante mituri românești. Există multe variante ale acestui mit, al cărui nume pare a proveni din calendarul bizantin, care pe 1 martie celebra sfînta Martiră Evdokia.

Una din variante este varianta mitului „ TRAIAN ȘI DOCHIA" despre care celebrul critic George Călinescu spunea că este ,, rezultatul unei întregi experiențe de viață a poporului român". Se spune că Dochia ar fi fost fiica regelui dac Decebal, de care s-a îndrăgostit Traian, cuceritorul Daciei. Urmărită fiind de trupele lui Traian, aceasta se ascunde pe muntele sacru, Ceahlău, împreună cu oile. Este ajutată de Maica Domnului, care o transformă împreună cu turma sa într-un complex de stînci.

O altă variantă povestește despre Baba Dochia care a avut un fiu, pe numele său Dragobete, care s-a căsătorit împotriva dorinței ei. Pentru a-și necăji nora, într-o zi rece de iarnă, i-a dat acesteia un ghem de lînă neagră și a trimis-o la rîu să-l spele, spunîndu-i să nu se întoarcă pînă cînd lîna nu devine albă. Fata a încercat să spele lîna, dar chiar dacă degetele sale au început să sîngereze, culoarea lînii rămînea tot neagră. De disperare, pentru că nu se putea întoarce acasă la soțul iubit, a început să plîngă. Impresionat de durerea fetei, Domnul Iisus Cristos i-a apărut în cale și i-a dat o floare roșie, spunîndu-i să spele lîna cu ea. Mulțumindu-i, fata a pus floarea în apă, a spălat lîna și a constatat cu uimire că lîna s-a albit. Fericită că a reușit să ducă la bun sfîrșit această sarcină grea, și-a îndreptat pașii spre casă, dar nu a fost primită bine, soacra sa, din contră, auzind povestea fetei aceasta a acuzat-o că Mărțișor (așa îi spunea fata, deoarece nu-l recunoscuse pe Iisus) era iubitul ei.După această întîmplare, Dochia a pornit împreună cu turma sa spre munte, fiind convinsă că primăvara venise deja, altfel de unde ar fi putut Mărțișor să aibă floarea? Pe parcursul călătoriei sale, și-a scos, rînd pe rînd, cele doisprezece cojoace pe care le purta, pînă a rămas fără nici unul. Dar vremea s-a schimbat. Pe cît de frumos fusese la începutul zilei, pe atît de urît se făcuse acum. Ningea și totul începuse să înghețe. Dochia a înghețat împreună cu oile sale, transformîndu-se, conform legendei, în stană de piatră. Rocile se pot observa și astăzi pe muntele Ceahlău și sunt o mărturie vie a acestui mit românesc.

„În drumul tău, treci printr-o poartă a sărutului..." (Constantin Brîncuși)

A creat viața din piatră și a transpus material forme însuflețite. A cucerit și a controversat o lume întragă prin arta sa, amalgam al tradițiilor românești și al avangardei rafinate pariziene.

Simbol reprezentativ al obiceiului pur românesc sunt operele lui Constantin Brîncuși, una dintre cele mai apreciate opere ale sale Sărutul alături de elementul esențial întîlnit pe Poarta Sărutului, cercul. Dacă în prima sculptură, dragostea era reprezentată de două trupuri îmbrățișate, sărutîndu-se, Poarta Sărutului ni se înfățișează sub o nouă dimensiune, cu simbolistica sintetizată, forma perfectă a cercului (evocarea soarelui) redînd două jumătăți ale aceleiași semințe, fiind un simbol al ochilor care se privesc etern.

Brîncuși explica: ,,Ce rămîne în viață după ce nu mai ești? Mai cu seamă amintirea ochilor, a privirilor prin care ți-ai exprimat dragostea de oameni și de lume".

Teodora BÂZU

AL. I. CUZA - O PERSONALITATE UITATĂ

În anii interbelici savantul Dimitrie Gusti lansase o anchetă, un fel de referendum, pentru consultarea publicului cu privire la cea mai importantă personalitate din Istoria noastră. A avut grijă să procedeze științific, ca mare om de cultură și ministru ce era, asigurîndu-se că vor fi luate la socoteală părerile tuturor păturilor sociale, dar s-a convins îndată că nici nu ar fi fost necesară acribia. Aceasta pentru motivul că respondenții erau gata-gata să atingă unanimitatea, prin desemnarea lui Alexandru Ioan Cuza drept primul între români.

Domnia lui Cuza este piatră de temelie a Statului național, iar faptele lui politice te fac să crezi într-un spirit al Istoriei, un fel de rațiune ordonatoare, care ține echilibrul lumilor, împiedicîndu-le să se prăbușească în haos. A fost o personalitate providențială, lucru recunoscut nu numai de capetele luminate ale vremii, dar așa l-a văzut poporul, care i-a dat cel mai înalt semn se recunoștință, cîntîndu-l în doine, balade, legende și povestiri folclorice.

Totuși, Domnul Cuza nu a trăit o viață ușoară, cei mai apropiați făcîndu-i atîtea zile negre, că nici măcar posteritatea, cu veșnicia ei cu tot, nu va putea să le șteargă vreodată. Nu a fost om de stat mai contestat, mai sabotat și de prieteni și de dușmani, mai mințit, mai detestat, hulit și denigrat. Dacă afli toate acestea, mai că-ți vine , - vorba poetului -, să-i

PRIMUL ROMÂN

împarți în două cete, să dai foc la închisoare și la casa de nebuni, din moment ce toți îi recunoșteau firea blîndă, iertătoare, conciliantă și pacifistă, sinceră și deschisă, urînd intriga, minciuna și calomnia.Tocmai aceste calități i-au fost reproșate, ca incompatibile cu politichia . Era prea popular, juca stos cu slugile de la palat, ședea la masă cu dorobanții, glumea cu ofițetii de gardă. Umbla pe străzi noaptea, deghizat, precum califul Bagdadului, Harun Al Raschid din poveștile Șeherezadei, vrînd să afle ce gîndește plebea, de parcă asta ar fi fost treaba domnului ! La niște inundații s-a avîntat cu cal cu tot în apele furioase, ca să dea curaj salvatorilor, înlemniți de sperietură. Se băga prin piețe și prin hale, urechind înșelătorii la cîntar, pedepsind negustorii care umblau cu bani calpi sau făceau speculă cu vreo marfă rară. Refuza protecția gărzilor, demasca abuzurile înalților funcționari, nu pleca urechea la bîrfe, nu se temea de confruntări, era cinstit în promisiuni, ferm în decizii, măreț în atitudini, cum îl arată celebrul tablou.

Cuza a domnit puțin dar a făcut mai mult ca oricare altul, reușind să așeze România pe harta Europei, totuși nu a fost ferit de umilința abdicării. Kogălniceanu spune însă ceva care intrigă : nu marile sale greșeli ci marile fapte, l-au pus în situația abdicării.

Istoria știe cine i-a fost împotrivă. l-au pus pistolul la tîmplă, cerîndu-i plecarea, fără ca gestul în sine să fie necesar, fiindcă mai presus de toate, Domnul se temea ca nu cumva să-l bănuiască cineva că ar iubi puterea și de aceea repeta că o va părăsi, atunci cînd i se va cere. Credea că astfel se ține departe de tentație, dar cuziștii erau cu totul derutați, interpretînd cum că domnul e gata să-i abandoneze, retrăgîndu-se pe nepusă masă. Cuza credea că toți oamenii sunt făcuți după sufletul lui cel drept, loiali, credincioși jurămîntului, dar politica îi sancționează pe credili. Așa că a fost abanonat de proprii aliați, niște oportuniști, uniți prin interese mici într-o camarilă, care a cedat prea ușor Monstruoasei Coaliții a conservatorilor și a liberalilor radicali.

Totuși le era teamă de o revoltă, prea mare era popularitatea Domnului. Se aștepta o ieșire în stradă, nu numai a țărănimii, căreia i se dăduse pămînt prin reforma agrară, dar și a altor categorii sociale.

Poporul și-a iubit atît de mult binefăcătorul, încît nimeni nu l-a apărat. Era un început de primăvară cu zloată, frig și ceață, poporenii preferînd să șadă la gura sobei. Revoltele, la români, se fac numai pe vreme bună. Altminteri, ce chichirez să mai aibă ieșitul în stradă dacă nu poate omul să bea o țuică și să îmbuce, în tihnă, cîțiva mititei, acolo, cu mușchi, să-ți lase gura apă! Deja se știe că binele public are în comun cu cel privat, faptul că odată făcut, produce amnezie.

Prof.dr. D. D. URSACHE

SE ÎNTORC "ITALIENII"

Teribil de nedrept acest început de an! Crime, violențe, violuri, jafuri-toate ziua în amiaza mare. Vremuri apocaliptice. Criza economică globală ne strivește. Austeritatea ne împinge către calicie. Care calicie, deja își arată gingiile fără dinți. Sinistru, nu? Plouă cu vești proaste. Una din ele? Se întorc "italienii", românii care și-au căutat salvarea prin Europa. Nimeni nu mai are nevoie de ei. Se întorc în bătătura părintească, și ei, și familiile lor. În județul nostru deja au fost contabilizați peste 300 de elevi, reveniți la patria-mamă. Școlile nemțene îi reprimesc cu brațele deschise. Sunt ai noștri. Vom trece și peste asta, deoarece avem exercițiul supraviețuirii în condiții de criză eternă.

Întoarcerea "stranierilor" ridică mari probleme în fața școlii actuale. Elevii plimbați prin opulentul Occident au mari necazuri cu adaptarea. Sunt foarte greu acceptați în colectivitate. Au uitat să vorbească românește. Bolmojesc o păsărească greu de decriptat. Un amestec pestriț de cuvinte băștinașe cu vorbe străinești auzite prin Europa, învățate la plesneală. Gramatica este o grea piatră de încredere pentru ei. Folosesc o punctuație dublă și cuvinte din toate limbile pământului. Trebuie să învețe românește din nou. Pentru ca să înțelegeți situația disperată a acestor tînci înstrăinați ascultați-i! "La școala unde am fost înscris nu înțelegem nimic. Colegii vorbeau într-o limbă stîlcită. Toți se uitau la mine ca la un marțian. Am avut noroc de învățător care..." Să nu uităm că în țara lui Pericle clasa a V-a face parte din cursul primar. Ați priceput?

Drama acestor micuți isteți și dulci e greu de descifrat. "Italienii" par debusolați, părăsiți, ai nimănui. Au pierdut fluența cu care vorbeau limba natală, iar accentul italian e vizibil. Scrierea și exprimarea lor sunt jalnice. Și mai tragică e situația copiilor proveniți din familii mixte: româno-italiană, româno-arabă... În aceste familii au loc adevărate ciocniri între civilizații. Are școala românească puterea să rezolve aceste drame? Mă tem că nu. Politicienii care apar pe sticlă mai des decît reclamele la iaurt, nu au treabă cu școala. Nu-i interesează. Nu aduce venituri. Probabil de aceea, melodia "Pușca și cureaua latã / Ce școală aveam odată!" - e fredonată de toți mioriticii.

COCONADA

Ce e aia? Un discret randevu. Un fel de întîlnire tainică a doamnelor profesoare pensionate. A fostelor colege de catedră de pe vremea cînd umblau cu catalogul sub braț. Se întîlnesc lunar, la domiciliul uneia dintre ele, prin rotație. Scopul urmărit? Să trăiască clipa, pentru că poate fi oricînd, ultima. Ca pensionar, acum trăiești, acum pleci. Ce fac " cocoanele" la Coconadă? Tăifăsuiesc. Ba despre nesuferita asta de criză din cauza căreia nu poți respira de foame. Ba despre cum economia națională dă ochii peste cap sau despre samsarlîcul local și național. Se mai deapănă amintiri cardinale din perioada juvenilă. Insistîndu-se asupra anilor de tinerețe, cînd erau frumoase, curtate, iubite. La ultima Coconadă o profă de franceză a recitat o poezie de Grigore Vieru dedicată primului învățător. Ciuliți urechile! "Cît ești de bun dumneata / Drag învățător / Doar măicuța e așa / Drag învățător / Mîini o sută de-ai avea / Drag învățător / Cu toate m-ai mîngîia / Drag învățător..." La aceeași sindrofie o basarabeancă de-a noastră a narat cum făcea mama ei cozonaci și ouă roșii de Paști. Cum le scotea în curte și le orienta cu fața spre turlele bisericilor românești de peste Prut. De la care așteptau sclipirea sfințeniei. În satul lor, rușii dărîmaseră biserica. Nu colaborau cu Dumnezeu.

La Coconadă nu se întîrzie niciodată. Vii pus la patru ace, cu flori și ceva bun în sacoșă, deși amfitrioana te omenește. Bărbații sunt eliminați din decor. Se duc la crîșmă pe șestache. La fiecare ședință se păstrează un moment de reculegere în memoria și cinstea celui mai recent apostol plecat dintre noi. Evident, pe drumul fără întoarcere. Sunt rememorate pînă și ultimele vorbe ale celor loviți de nenorocire. Reprosul cel mai des întîlnit? " Ai plecat și m-ai lăsat singură!" Sinistru, nu? Adevărul e că toți ajungem la țintirim, cu grade, fără grade, cu decorații, fără funcții...Coroana depusă de colegi cu ''Nu te vom uita în veci ! '' seamănă cu" La revedere !" Că singurătatea e un mare blestem , știm toți cei care am mușcat adînc din viață .

Ce se mai șușotește pe la Cuconadă? Despre cașcavalul împărțit între politicieni . Noi, pietrenii, am avut destui candidați la locale și generale, au chixat eroic. De ce? Erau CELEBRI NECUNOSCUȚI. Un ciolan micuț tot au căpătat pînă la urmă. La ora actuală toate cadrele didactice din județ așteaptă cu sufletul la gură să vadă cine va fi ales '' general '' după profesorii Crăciun, Uță, Gille, Creangă ...Care vor fi ''capii" IȘJ Neamț. Vrem să știm cui îi vom zice: ''Da' șefu! '',"Am înțeles șefu'!" ''Bine șefu!"," Se rezolvă șefu' !"

Dumitru RUSU

ULTIMA LACRIMĂ A POETULUI

Pe Grigore Vieru multă lume l-a iubit, multă lume l-a urît. De iubit l-au iubit cei cu inimă română, socotindu-l ca pe un frate mai mare, dăruit cu harul cuvîntului întemeietor de neam și țară. Il admirau atît de mult, că-i sărutau mîna încondeiată de Muza Poeziei. Pe stradă, la manifestările publice, la întîlnirile ocazionale, îl întîmpinau ca pe un învățător, un părinte și un prinț al blîndeții, iar el le răspundea cu versurile sale devenite cîntece populare, nemuritoare ca doinele, legenele și baladele românilor, aflate la temelia conștiinței noastre culturale. L-au iubit pentru că era un om sfios, privind răutățile cu un zîmbet de înțelegere și compasiune, parcă s-ar fi rugat de Cel de Sus să le ierte lor greșeala cea de voie ...

Vorbea în versuri, scria abecedare și manuale de limba română, poeme despre Țară, despre casă, despre mamă, despre patria care nu este numai pămîntul și apele cu cerul de deasupra lor, ci mai curînd este mulțimea de oameni simpli, încovoiați peste brazda pe care-o seamănă, adunîndu-și bucatele și crescîndu-și copiii cu povești despre un Ștefan zis Cel Mare pentru că a stat cu pieptul la hotare, ori despre un Eminescu și a sa Stea Polară, la care e o cale-atît de lungă, că mii de ani i-au trebuit luminii să ne-ajungă...

Își învăța compatrioții să creadă în libertatea neatîrnată și în demnitatea de a supraviețui prin limba română, prin portul, prin obiceiurile strămoșești, prin credință și speranță.

Îl urau mulți rusofoni, văzînd în el cel mai vajnic luptător pentru întregirea neamului, cel mai greu de înfrînt, un ultim cruciat pentru gloria limbii românești și-a Patriei cinstire. Forța lui venea din statornica credință în viitorul românismului.

De fapt, îl urau pentru aceleași motive care-i atrăgeau prețuirea și respectul celorlalți. Așa este lumea în care trăim, relativă, contradictorie, aproape de neînțeles..

Unii cred că Grigore Vieru a murit, dar se înșeală. Pe cerul nopților de 15-16 ianuarie, alături de Luceafărul Poeziei, va străluci și steaua sa, stea a speranței neamului nostru într-un viitor al Reîntregirii, păcii și prosperității.

La funeraliile s-a adunt multă lume, mare de oameni, de la copii care nu au mers la școală în ziua aceea, pînă la mari oameni politici. De mortibus nisi bene, chiar foștii denigratori l-au vorbit be bine. În turpitudinea lor cea fără margini, aveau o mare problemă : dacă posteritatea îl va glorifica pe Vieru, n-ar da bine ca lumea să-și amintească inamiciția lor! Drept urmare, oficialitățile au dispus funeraliile naționale. Serviciile le-au făcut militarii armatei ruse, care au bătut în jurul sicriului faimosul lor pas de gîscă, înconjurîndu-l cu un țarc de uniforme. S-au depus munți de coroane. Erau scrise în două limbi, înțelegîndu-se și fără alte mențiuni din ce parte veneau. Nu te vom uita niciodată ! Nikagda, nikagda...

Prof.dr. D. D. URSACHE

ANTOLOGIA REVISTEI APOSTOLUL

FĂPTURA MAMEI

Ușoară, maică, ușoară
C-ai putea să mergi călcînd
Pe semințele ce zboară
Între ceruri și pămînt

În priviri c-un fel de teamă,
Fericită totuși ești-
Iarba știe cum te cheamă,
Steaua știe ce gîndești.

LIMPEDE CA LACRIMA

Lui Mihai Cimpoi

Mamă și copilă crăiasă-
Astfel este Limba cea de-acasă!
Mamă și regină și Fecioară-
Astfel este Limba cea din Țară,
Limba Română!

De departe vine- din colinde,
Din Psaltiri și din condeie sfinte.
Ei îi îndrăgim întîi scînteia
Și doar după Ea iubim femeia.
Limba Română!

În privirea Ei întîia oară
Am văzut c-avem și noi o Țară.
Și în cîntul Ei urcînd Parnasul
Auzirăm Țării noastre glasul.
În Limba Română!

Dacă hoarde ne-au prădat păgîne,
Am găsit în ea și foc și pîine.
De-ar seca și Mureșul și Prutul,
Tot în ea ne-am dibui-nceputul-
În Limba Română!

Cîini de gheață și dulăi de piatră
De din zări spurcate o mai latră.
Ci în zarea Ei ce rourată
Mari oștiri de lumînări s-arată-
În Limba Română!

Privegherea- Ea. Tot Ea- și somnul.
În cuprinsul ei cîntam pe Domnul,
Umplem vremii cu luceferi hăul
Și iubim și ne-nfruntăm cu zmăul.
În Limba Română.

Ard pe cruce urmele de sînge,
Dar urcăm și cazna nu ne frînge.
Și chemăm prin volburi viitorul
Și-ntruparea lui e Ea. E dorul
Limbii Române.

Niciodată! Știm că niciodată
Steaua Ei de aur n-o să cadă,
Peste românime-o să lucească
Limba Română!

LEGĂMÎNT

Lui Mihai Eminescu

Știu: cîndva, la miez de noapte,
Ori la răsărit de Soare,
Singe-mi-s-or ochii mie
Tot deasupra cărții Sale.

Am s-ajung atunce, poate,
La mijlocul ei aproape.
Ci să nu închideți cartea
Ca pe recile-mi pleoape.

S-o lăsați așa, deschisă,
Că băiatul meu ori fata
Să citească mai departe
Ce n-a reușit nici tata.

Iar de n-au s-audă dînșii
Al străvechii slove bucium,
Așezați-mi-o ca pernă
Cu toți codrii ei în zbucium.

MICĂ BALADĂ

Lui Marin Sorescu

Pe mine
mă iubeau toate femeile.
Mă simțeam puternic și sigur.
Ca Meșterul Manole,
am cutezat
să ridic o construcție
care să dăinuie veșnic.
Am început lucrul
și le-am chemat la mine
pe toate:
pe Maria, pe Ana
Pe Alexandra, pe Ioana...
Care va ajunge întîi,
Pe-aceea-n perete o voi zidi.
Dar din toate femeile
A venit una singură:
Mama.
- Tu nu m-ai strigat,
Fiule?

Textele se pot trimite și pe adresa revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățământ Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Gabriel PLOSCĂ - director general; Florin FLORESCU - *director fondator*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Gabriela GRIGORE.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, prof. dr. D. D. URSACHE; Valerian PERCĂ (Subredacția Roman, tel. 732.738), Carmen DASCĂLU *(secretar)*.

Prețul: 1 LEU